

63

131

131

~~137~~ # ~~137~~ B/4 107

13

ΑΝΗΣΥΧΙΕΣ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ ΕΡΓΑ
ΤΟΥ ΦΩΤΟΥ ΓΙΟΦΥΛΛΗ
(ΣΠΥΡΟΥ Ν. ΜΟΥΣΟΥΡΗ)

ΕΒΓΗΚΑΝΕ ΣΕ ΒΙΒΛΙΑ

- ΑΡΧΟΝΤΙΚΑ, ποιήματα. 1913.
Ο Α·Γ· ΝΙΚΟΛΑΣ ΚΙ' Ο ΦΤΩΧΟΣ ΑΡΧΟΝΤΑΣ, ποιήματα 1914.
ΣΥΝΘΕΜΑΤΑ, ποιήματα. 1916.
ΚΑΙΝΟΥΡΓΕΣ ΤΕΡΤΣΙΝΕΣ, ποιήματα. 1917.
ΑΡΧΟΝΤΙΚΑ ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ (Β' έκδοση, που περιέχει
δλόκληρα τὰ παραπάνω τέσσερα βιβλία μαζί με μιὰ μελέτη τοῦ
Κωστή Παλαμά). 1923.
ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΚΟΝΤΕΣΑΣ, ποίημα. 1920.
ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ ΜΑΣ. (1900—1920). 1922.
ΤΟ ΑΜΟΙΡΟ ΤΟ ΛΟΛΑΚΙ, Ἀθηναϊκὸ μυθιστόρημα. 1922.
ΑΝΗΣΥΧΙΕΣ, ποιήματα. 1923.

ΕΤΟΙΜΑΖΟΝΤΑΙ ΝΑ ΒΓΟΥΝΕ

- ΧΩΡΙΣ ΠΑΙΔΙ, διήγημα.
ΓΚΙΟΥΖΕΛ ΖΑΧΡΑ, διηγήματα.
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΥΠΟΝΩΜΑΤΑΡΧΗ, διηγήματα.
ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΑΠΟΥΤΣΙ ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ.
ΧΡΩΜΑΤΑ, ποιήματα.
Η ΦΑΡΜΑΚΩΜΕΝΗ, τρίπραχτο δράμα, ΤΟ ΑΙΩΝΙΟ ΜΗΛΟ, ΤΟ
ΦΕΤΙΧ και ΜΑΥΡΗ ΚΑΗΡΟΝΟΜΙΑ, μονόπραχτα, μαζί μ' ἓνα
λίβελλο γὰ τούς θιασάρχες.
ΣΥΡΑ ΚΑΙ ΣΥΡΙΑΝΟΙ.
ΤΡΕΙΣ ΟΜΙΛΙΕΣ.
ΕΡΕΥΝΑ ΓΙΑ ΤΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΜΑΣ.
ΛΙΓΑ ΑΓΓΛΙΚΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ μεταφρασμένα.

ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

ΑΝΗΣΥΧΙΕΣ

ΑΘΗΝΑ

1923

ΤΥΠΟΙΣ : Α. ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑΚΗ & Α. ΚΑΪΤΑΤΖΗ

4. — Όδός Σατωβριάνου — 4

ΟΙ ΑΝΗΣΥΧΙΕΣ

Πολλοὶ ἔν οἱ δρόμοι πῶχει ὁ νοῦς

Δ. Σολωμός.

Δέ θεν' ἀράξομε οὔτε βράδυ οὔτε αὐγή
σὴν ὥρια χώρα — ποῦ δὲ μᾶς προσμένει;

Ι. Γρυπάρης.

ΣΦΕΝΤΟΝΙΣΜΑ

Ξεφεύγω ἀπ' τὴ σφεντόνα.
Μ' ὄρμη σβουρίζω πέρα.
Ξεσκίζω τὸν αἰθέρα
καὶ τὸν καινούργιο αἰώνα.

Μάταια τὰ περιστέρια
γυρεύουν νὰ μὲ φτάσουν
κι' οὔτε θεὸ νὰ μὲ πιάσουν
τὰ κρινανθένια χέρια.

Στὴν τρομερὴν ὄρμή μου,
καθὼς πετῶ στὰ αἰθέρια,
θὰ τσακιστοῦν τὰ χέρια.
Φυλάξου, ἀχνὸ πουλί μου.

Τοῦ κάκου μὲ καλοῦνε
μὲ δέησες τὰ λουλούδια,
μὲ γλύκες τὰ τραγούδια.
Μάταια! Δὲ μὲ κρατοῦνε.

Γλύκες, χαρές, μαγείες,
μὲ φτάνουνε σβυμένες,
μὰ μέσα μου χυμένες
εἰν' ἄλλες τρικυμίες.

Στὰ νεῦρα μου ἡ σφεντόνα
κάποιο ἔχυσε μεθύσι.
Ποῖδ' ἄστρο θὰ μὲ κρατήσῃ
καὶ σὲ ποιὸν τάχα αἰώνα;

Ἀθήνα. Μάρτης 1921

Η ΗΔΟΝΗ ΤΗΣ ΜΗΧΑΝΗΣ

Τὴν τρικυμιάν, ὅπ' ὁ ἀργαλιὸς τριγύρω του σκορπᾷ,
μάταια ἀντισκόβει τραγουδιοῦ μιὰ ἀρμονικὴ βουὴ
τῆς κοπελὸς, ποῦ μὲ χαρὰ γοργόφτερα τραβᾷ
τὸ κάτασπρο, τ' ὀλόκρουστο, τὸ σπιτικὸ πανί.

Τῆς μηχανῆς ἡ τρικυμιὰ σὰν τρέλα μὲ κυκλώνει
καὶ τὸ τραγούδι χάνεται – σὰν κῦμα σ' ὠκεανούς—
Τὰ χέρια ρίχνουν τὸ χαρτὶ τὸ κάτασπρο σὰ χιόνι
καὶ τὸ θεριὸ τὸ ξεπετᾷ γιομάτο λογισμούς.

Τὴν τρικυμιὰ μιὰ τρικυμιὰ τώρα τὴν ἐξουσιάζει.
Ἄπάνουθιέ της κυβερνᾷ τὰ πάντα ἕνα στοιχειό.
Δεμένο μὲς στὰ σίδερα, σὰ σίδερο δαμάζει
καμένο, ποῦ τὸ σκιάζεται τ' ἀνήμερο θεριό.

Τῆς μηχανῆς ἡ ταραχὴ τώρα θροφὴ μοῦ δίνει
καὶ μιὰ χαρὰ μεθυστικὴ καὶ λύπη περισσὴ
σκορπίζει μέσα στὸ εἶναι μου, τίς αἰστησές μου λύνει.
Σὰν ἡδονὴν ἡ τρικυμιὰ αὐτὴ μὲ παραλεῖ.

Ἄργαλιοί, μύριες μηχανές, βαπόρια, κι' ὄλα ἀντάμα.
γυρίζουνε, γυρίζουνε κ' ὕμνοῦν κι' ὄλο κ' ὕμνοῦν
τὴν ἐργασία τὴν ἄσπλαχνη, τὴν ἐργασία τὴν πλάνα,
ποὺ τόσοι ἀνθρώποι πίσω της, σὰ σὲ ἠδονή, κυλοῦν.

Ἡ τρικυμία μὲ πέθανε τῆς ἐργασίας. Καὶ νοιώθω
κ' ἡ σάρκα πὼς κουράστηκε, σὰ μέσα σὲ ἠδονή.
Γυρεύει πιά νὰ ζήσει. Πιά δὲν ἔχει κι' ἄλλον πόθο
παρὰ τῆς πλάσης τὰ καλὰ ἦσυχά νὰ χαρῆ.

Πάτρα. Γεννάρης 1910
(Συνθεμένο μέσα σ' ἓνα τυπογραφεῖο).

ΣΤΟ ΧΑΡΕΜΙ

Κ' ἔπεσε μισοαναίσθητος σ' ἀφράτο ἓνα ντιβάνι,
χωμένο στὰ μεταξωτά, στὸ πλούσιο τὸ χαρέμι,
ποῦ ὀλούθνε μιὰ μυρουδιὰ τριανταφυλλιῶνε βγάνει.
Κανένας θὰν τὸν ἔλεγε ὄχι ἥρωα, μὰ βερέμη.

Κι' ὅμως κολύμπαιε λίγο μπρὶν στῆς μάχης τῆ φωτιά
κι' ἀντὶς τὸ βόλι νὰ σκιαχτῆ, ἐκείνο αὐτόνε σκιάχτηκε.
Κ' ἔτσι ὄντας ἔφυγαν οἱ ὀχτροί, τὰ πόδια τους στ' ἀφτιά! -
Εἶδε πὼς ἦτανε ἀγγιχτος, σὰν κάθισε καὶ ψάχτηκε.

Καὶ τώρα ἐρρίχτηκε μὲ ὀρμὴ στὸ μαλακὸ ντιβάνι
τὸν ὕπνο νὰ φαριστηθῆ, ποῦ ἐδίψαγε ἡ καρδιά του.
Κλεῖ καὶ τὰ μάτια, μὰ καὶ κεῖ ὀκόμα ἡ μάχη φτάνει :
σὰ μηχανὴ ραιψίματος ἀκούει μέσα στ' ἀφτιά του.

Σὰ βροχὴ φίδια γλυστερὰ τὸν ἀέρα πὼς γιομίζουνε!
Ὅχιές χιλιάδες χύνονται, μὲ ὀρμὴ μανίας χυμᾶνε.
Δεξιὰ, ξερβιά, μὰ ὄλο ἀπὸ μπρός, τὰ βόλια πὼς σφυρίζουνε !
Κι' αὐτὰ τοῦ εἶναι ὡς νανούρισμα καὶ τὸν ἀποκοιμᾶνε.

Σὰν κ' ἡ ἄλλη μέρα πέρασε, ξύπνησε μὲς στὸ δεῖλι.
Καὶ τώρα, πὺν τὰ μάτια του πιά ἡ νύστα δὲν τὰ κλειοῦσε,
τοῦ φάνηκε τριγύρου του σὰ νὰ προβάλαν χεῖλη,
μάτια, κορμάκια ὀλόγλυκα καὶ πὼς στὴ γῆ δὲ ζοῦσε.

Ἦτανε ἀπὸ τριαντάφυλλα μιὰ μυρουδιά γλυκότατη
χυμένη μὲς στὴν κάμαρα. Κι' ὡς μούχρωνε ἀπαλά,
σὰν τὴν Παρέδεισο ἦτανε. Κ' ἦτανε ἠδονικότατη..
Μὰ τί 'ναι κεῖνο ποῦπεσε στὰ μάτια του μπροστά ;

Εἶν' ἓνα κάποιο ἀσπρόφρουχο ὠραῖο μὰ μυστικό,
ὁμοιο μὲ ὀλόδροσο ἄνθισμα, —μετάξι καὶ δαντέλα—,
ποῦ μῦρο ἀνθοῦ, μὰ καὶ κορμιοῦ, σκορπάει μεθυστικό.
Κεῖνος τ' ἀρπάζει. —ὦ θύμησες! —Λίγο νὰ κρᾶξῃ: «ὦ ἔλα!»

Μὰ τάχα τι κ' ἂν φώναζε; Πᾶνε τὰ πιτσουνάκια..
Τὰ ξάφνισεν ὁ πόλεμος. Τ' ἄνθινα ὠραῖα ποδάρια
ἀφ' τὸ φευγιὸ θὰ ἐδείλιασαν... Φύγαν τὰ χανουμάκια
χωμένα μὲς στὰ κόκκινα καὶ κίτρινα σαλβάρια... —

Κ' εἶπεν ἐκεῖός: «Τὶ φταῖνε αὐτὰ καὶ γὼν τι τάχα φταίω,
ποῦ κυνηγιῶνται τ' ἄμοιρα καὶ στὸ αἷμα μεῖς βουτᾶμε ;
Γιατὶ ἤρθαμε στὸν πόλεμο ; Νὰ διώξουμε ὁ, τι ὠραῖο ;
Τὴν εὐτυχία μας καὶ χαρὰ νὰ πνίξουμε ζητᾶμε ;»

Ἀθήνα 1913.

«ΝΕΝΙΚΗΚΑΜΕΝ»

Στὸ πεζοῦλι στὸν ἥλιο
οἱ γερόντιοι προσμένουνε.
Τὰ μαντάτα ἀφ' τῆ μάχη
θὲ νᾶρτουνε. Μὰ ὡς νᾶρτουνε
σωπαίνουν δλόι.

Ἡ σοφή τους σιωπὴ
πλημμυράει τὸν ἀγέρα.
Ἐπὸ πέρα ὁμως ξάφνου
τὰ παιδιὰ κρᾶζουν: «Κάποιος
φτάνει τρεχάτος».

Κ' εἶν' ἀλήθεια. Στὸν ἥλιο,
ποὺ ὅλα ζώνει καὶ ψένει
κορμὶ σφιχτοδεμένο
μελαχροινὸ καὶ κόκκινο
ἀστράφτει, ἀστράφτει.

Σὰ λάμψη ἀπὸ τοὺς κάμπους
περνάει. Κ' ἐμειὰ τὰ πόδια—
μηριά, γάμπες καὶ φτέρνες—
σὸν ἀστραπὴ ξεσκίζουνε—
Νά! —τὸν ἀγέρα.

Καὶ νάτον ἔρχεται, ἔφτασε,
πλακώνει, μὰ κ' ἡ φόρα
του εἶναι μεγάλη, τὶ ἔρχεται,
ἄχι πεζός, πετώντας
ἀπὸ τῆ μάχη.

Δὲ μπορεῖ νὰ σταθῆ,
μὰ κι' οὔτε πιά νὰ τρέξῃ.
Μονάχα ἀνοεῖ τὸ στόμα
καὶ κράζει: «Νενικήκαμεν»
καὶ πέφτει χάμου.

Ξαφνίζονται οἱ γερόντοι,
κοντεύουν τὰ παιδιὰ,
τὸν γγίζουνε οἱ γυναῖκες.
Μὰ περιττὰ τὰ πάντα.
Ἔχει πεθάνη !

«Καὶ τὶ κι' ἂν νενικήκαμεν—
κράζει ἓνας γέρος τότες,—
ποὺ πάει χαμένο τέτοιο
ὀλόδροσο, ἀψεγάδιαστο,
ἄχ! ποληκάρη!»

«Καὶ τὶ κι' ἂν νενικήκαμεν—
ὁμοία φωνὴ ἀντηχάει
καὶ τόσους αἰῶνες ἔπειτα,—
ποὺ τέτοια τόσα ἐχάσαμε,
ἄχ! παληκάρια!»

Κι' ὅλοι μαζί ἀποκραίνονται :
«Κι' ἀλίμονο τῆς νίκης
Τὰ φροῦτα ἃ δὲν τρυγούσαμε
καὶ μέναμε μονάχα
μὲ τὰ φαρμάκια!»

Ἀθήνα 1913.

ΠΑΡΑΔΗΡΗΜΑ ΤΗΣ ΠΕΙΝΑΣ

Ἔτσι πὸν μὲ κοιτάζετε, ὦ Παρθένα,
τόσο πονετικά, μὲ γλύκα τόση,
μὲ κάνετε νὰ πάρω λίγο θάρρος,
καθὼς στριφογυρίζω στὸ κρεβάτι,
καὶ νὰ δεηθῶ σὲ Σᾶς. Βοηθήσετέ με,
γλυκειὰ μεγαλομάτα Παναγία,
καὶ στείλτε μου τὸ βάλσαμο νὰ γιάνω.

Μὲ βλέπετε μπροστά Σας, Παναγία,
κοιτόνιας με ἀπ' τὸ κόνισμα τοῦ τοίχου
μὲ τὰ μεγάλα ὀλόγλυκά Σας μάτια.
Καὶ μὲς στὴν ἀγκαλιά Σας ὁ Χριστούλης
ἀνοίγει τὰ χεράκια, σὰ νὰ δίνῃ
κάθε εὐτυχία κι' ἀγάπη στοὺς ἀνθρώπους.
Κι' ὁμως οἱ ἀνθρώποι τ' ἀποδιώχνουν ὅλα...

Πῶς μὲ σπαράζει ἀπόψε ἡ πείνα, ἡ πείνα !
Τὶ πράγματα φριχτὰ πὸν μ' ἔχει ταῖση !
Γιομίζουνε νὰ σωθικά μου πόνους,
μου σφίγγουνε τὰ σπλάχνα, μὲ πεθαίνουν...

Τάχα ἔφταιξα καὶ γώ; Δὲν τὸ πιστεύω.
Τότες γιατί νὰ ρέψω ἀπὸ τὴν πείνα;
Παναγιὰ μεγαλόχαρη. κοιτάχτε
τὴν ἀδικία, μετρήστε καὶ βοηθήστε.

Μὴ τάχα τὰ παλιὰ τὰ κρίματά μου
μὴν τὰ πληρώνω ἀπόψε μαζεμένα;
Γιατὶ λευκὸς δὲ στάθηκα κ' ἡ ἀγνότη
τῆς πρώτης μου παιδιάτικης ψυχούλας
πέταξε πιά—καὶ δὲ θυμοῦμαι ἴσως.—
Τὰ ξέρετε καὶ δὲ μπορῶ νὰ κρύψω
Τίποτ' ἀπὸ τ' Ἑσᾶς, ὦ καρδιογνώστρα.
Ξέρετε τίς ὁρμὲς γιὰ κάθε ὠραία,
γλυκειά, προκλητικὴ, γυναίκεια σάρκα...

Μὰ ἂν πρέπει γιὰ τὰ κρίματα νὰ ρέψω,
τὸ θάνατο πιδ γλήγορα νὰ στείλτε.
Καὶ Σᾶς περικαλῶ νᾶναι γαλήνιος
κ' ὠραῖος κ' εὐγενικός. Μὰ καὶ κατόπι
κάνετε οἱ φίλοι γύρου ἀπὸ τὴν κάσα
νὰ μὴν ἐρτοῦνε γιὰ νὰ τσακωθοῦνε.
Γιατὶ τὸ ξέρω δὰ οἱ μισοὶ πὼς τότες
θὰ ποῦνε: «Καλὸς ἄνθρωπος, μὰ κ' ὄχι
ποιητὴς τῆς προκοπῆς· ἔγραφε σάχλες!»
Κ' οἱ ἄλλοι μισοὶ θὰ ποῦνε: «Ἀπεναντίας
καλὸς ποιητὴς, μὰ ὡς ἄνθρωπος κακοῦργος!»

Θὰ βριστοῦν, θ' ἀρπαχτοῦν, θὰ ξεσκιστοῦνε...
 Αὐτό, Παρθένα, κάμετε νὰ λείψῃ.
 Κι' ἀκόμα ὁ θάνατός μου σὰ θὲ νᾶρτῃ
 κάμετε νὰ μὴ μῆ στίς φημερίδες
 μὲ κείνα κεῖ τῶν δέκα τὰ παχέα.
 Μὲ κείνα μπαίνουν πόλεμοι καὶ μάχες.
 Μὲ κείνα «Τορπιλλίσεις καὶ βυθίσεις».
 Μὲ κείνα «Συναντήσεις ἡγεμόνων»,
 «Πρωθυπουργῶν καὶ πρεσβευτῶν δηλώσεις»....
 Ὅχι! Ποτὲ μ' ἐκείνα τὰ στοιχεῖα!
 Σὲ τιτλοφόρο «Θάνατος ἐκ πείνης»
 ξερὰ θὰ τὸνε γράφουνε οἱ ρεπόρτερ.
 Αὐτὸ νὰν τὸ μποδίστε δὲ μπορεῖτε
 εἶναι Καθῆκον κ' εἶναι πάνου ἀπ' ὄλους!
 Μὰ τοῦτο, Παναγιά μου, Σᾶς ζητάω:
 Κάμετε νὰ γοαφτῇ καὶ μιὰ στηλίτσα
 (δέκα Ἐλζεβίρ ἢ τῶν ἐνιὰ μακάρι).
 Δὲ θέλω δίστηλα μὲ τίτλους νὰ χτυπᾶνε,
 μὰ θέλω νὰν τὸ γράφῃ κάποιος φίλος
 εὐγενικός, νὰ ξέρῃ τὴν ψυχὴ μου,
 νὰ μ' ἐνοιωσε καλὰ σ' ὄλο τὸ βάθος.
 Μὰ βρίσκεται ἓνας τέτοιος, Παναγιά μου;
 Κ' ἡ ἀπορία μου τούτῃ εἶναι πὺν ἀτόψε
 μὲ κάνει πιὸ πολὺ νὰ τυραννιέμαι.

*Ἀθήνα. Ἀπριλῆς 1917.

Ο ΣΠΑΡΑΓΜΟΣ ΤΗΣ ΣΤΟΡΓΗΣ

Σὰν ἡ πηχτὴ νυχτιὰ σ' ἔχει πνιγμένη,
γλυστράς, — ἴσκιε θλιμμένη, — τὸ παιδί σου
κρατόντας. Καὶ καλὰ ἔσαι σκεπασμένη
μὴ μαθευτῇ τὸ κρίμα. Ἐνα φίλι σου
στερνὸ σκύβεις καὶ δίνεις τρομαγμένη
ἐνῶ τὰ παρεθύρια ἀπ' ἀντικρύ σου
σὰ μάτια πλοκαμιῶν σ' ἔχουν δεμένη
καὶ σοῦ ρουφᾶνε τὸ αἶμα ἀπ' τὸ κορμί σου.
Μὲς στὶς ὀρμὲς τὶς ἴμα ξοδεμένες,
μὲς στὰ χάρδια τῶν πόθων σου τὰ πλάνα,
εἶχες τέτοιες στιγμὲς προμαντεμένες ;
Τὸ τέτοιο σπάρραγμα ἰδωμένο τῷ ᾄω
πρώτη φορά, σὰν ἔδινες, ὦ μάνα,
τὸ στερνὸ «χαῖρε» μπρὸς στὴ βρεφοδόχο.

Ἀθήνα 1918.

Η ΓΟΗΤΕΙΑ ΤΗΣ ΨΕΥΤΙΑΣ

Στὸ πρόσωπό σου πλέει ἡ μελαγχολία
καὶ γλυκὰ μὲ μαγεύει, γιατί ξέρω
πὼς εἶναι μιὰ ψευτιά, μιὰ ἠθοποιία,
ποὺ κρύβει τὴ χασρὰ καὶ τὸ συμφέρο.
Γιὰ σὲ θὰ κάμω γὼ κάθε θυσία.
Μὲ γήτεψε ἡ ψευτιά καὶ θὰ σοῦ φέρω
κανίσκι τὴν ὠραία διδασκαλία
τοῦ Wilde, ποὺ δὲ θέλει ἄσκημο ἢ γέρο.
Γὰ μάτια σου μὲ τέχνη μαυρισμένα,
Τ' ἀπὸ τ' oxygené ξανθὰ μαλλιά σου,
τὰ χεῖλια μὲ καρμίνιο ὠριοβαμένα
καὶ τὰ μπογιατισμένα μάγουλά σου,
ὄλα σου μοῦναι, Katy, ἀγαπημένα,
τὶ μὲ μαγεύει ἡ ἀθάνατη ψευτιά σου!

Ἀθήνα 1918.

Η ΠΛΗΞΗ ΤΗΣ ΚΟΚΟΤΑΣ

Σὰ χαϊδεύει ἡ κοκότα στὸ ντιβάνι
τις καμπύλες τοῦ γλυκοῦ της κορμιού,
ὀλόγδυτη, τὴ ζέστην ὅπου κάνει
τὴ νοιώθει σὰ νανούρισμα μωροῦ.
Κ' ἓνα βαριὸ ἀποκάρωμα τὴν πιάνει,
καθὼς τὴ ζώνει ἡ πλήξη ἀπὸ παντοῦ,
μὰ κι' ὁ ὕπνος τρέχει τώρα νὰ γλυκάνῃ
τὸ κορμί της (κουρέλι καθενοῦ!)
Καὶ βαρετὰ καὶ δύσκολα περνάει
τ' ἀπόγιομα. (Στὴ σάρκα εἶναι βαρὺ).
Μ' ἄξαφνα σὰ μιὰ κρυάδα τῆς τρυπάει
τὸ σουρομαδημένο της κορμί.
Φτάνει τὸ σοῦρπο. Κι' ἀκλουθάει τὸ βράδι.
Καὶ πάλε τὰ ἴδια—ἀλιά! —Κάλλιο στὸν Ἄδη!

*Ἀθήνα 1918.

Η ΘΛΙΨΗ ΤΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Στὸ παλιὸ καφενεῖο τοῦ Ζαχαράτου
στὸ Σύνταγμα, στὸ βάθος στὴ γωνιά,
σεβασμιὸς Ἀθηναῖος, πρὸς τὰ κάτου
γερμένος, συλλογιέται τὰ παλιά.
Μιὰ πλάκα ἔχει πλακώση τὴν καρδιά του.
Κακὴ ἔναι γιὰ τὸ γέρο ἢ ξενητιά.
Χωρὶς νὰ φύγη—πάει!—ὀλόγυρά του
δὲ βρίσκεται ἡ Ἀθήνα. Ἐφυγε πιά!
Χωριάτες, ξένοι, δουρικὰ γδυμένα,
χασάπηδες, λησιές, περβολαροῖσι
στὰ κέντρα τὰ καλὰ καὶ μ' ἀγριεμένα
τὰ μάτια τριγυρίζουν. Κι' αὐτὸς λέει:
«Δὲ θέλω, Θεέ μου, ὄχι, ἔτσι νὰ τ' ἀφίσω.
Φέρε μου τὴν Ἀθήνα, κι' ἄς μὴ ζήσω!»

Ἀθήνα 1918.

ΣΥΡΑ

Ἄπ τὴν ἄσπρη κορφή, τὴν Ἄνω Χώρα
κι' ἄπ τὴν Ἀνάσταση κι' ὡς τὸ λιμάνι
τὰ πάντα τὴν καρδιά μου ἔχουν γλυκάνη,
γιατὶ εὐγένεια εὐωδιάζουν τὴν κάθε ὥρα.
Δὲ σᾶς πρωτογνωρίζω τάχα τώρα;
Γιὰ φέρνετε ὅ,τι πιά μουῦχει πεθάνη :
κάτι ποὺ ξέχυναν οἱ Βενετσιάνοι
γιὰ τάχα οἱ Φαναριῶτες; Βάζει πλῶρα
τώρα ἢ καρδιά μου γιὰ τὰ περασμέγα,
θωρώντας ἀρχοντιᾶς κατ' ἄπ' τὰ χεῖλια
κι' ἄπὰ στὰ μάτια ποῦναι ἱστορημένα
μὲ ντελικάτα εὐγενικὰ κοντύμισ.
Γι' αὐτὸ τώρα γιὰ σένα κροῦώ τὴ λύρα,
καινούργια καὶ στερνὴ μου ἀγάπη, Σύρα!

Σύρα, Δεκέμβρης 1918.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΑΓΚΑΚΗΣ

Στὸν τόπο πού δὲν ξέρουν νὰ αἰστανθοῦνε
οὔτε κι' αὐτοὶ πού κράζονται σοφοί,
τὴν ἄνεσιν οἱ σκέψεις μου ζητοῦνε,
τὴ δροσερότερη αἴσθησις ἢ ψυχὴ.
: Μὰ ὅ,τι ζητοῦν πῶς τώρα νὰ τὸ βροῦνε,
πού πῆγες τὸ Wilde νὰ βρῆς καὶ σύ;
: Κεῖνὴ ἢ εἰρωνία, πού ξέχυνες, — ἄχ! — ποῦναι,
κεῖνὴ ἢ ψευτιά, πού ἀνάπαυε, ἢ κομψή;
Φαντάζομαι σὰ δυὸ ἴσκιους μὲς στὰ Ἑλύσια,
πού ὁ ἕνας φορεῖ ρεντιγκοτὲ παλτὸ
καὶ πάει μὲ ρεβεράνς στὸν ἄλλον ἴσια,
ποῦχει σμόκιν Ἑγγλέζικο κομψό.
Πέρνουνε δυὸ ποτήρια ὄλο ρουμπίνι.
Καθένας στὴν ὑγεία τοῦ Dorian πίνει.

Σόρα 1919.

Αὔρα μιᾶς ἀπαλῆς ἀγάπης κρύβει
 γλυκειά μὰ κι' ἄφαντη τὴν εὐλογία
 στὰ σκοῦρα κοριντιόρ. Κ' ἡ Πίστη σκύβει
 πάνου στὰ μαῦρα χαμπηλά θρανία.
 Τὰ φῶτα, ποὺ μακριάθε ἀντιφεγγίζουν
 ἐλπίδες καὶ μηνᾶν τὴν εὐτυχία,
 δὲ τ' ἀντικρύζω. Μέσα μου ἄν ἀνθίζουν
 χαρές, δὲ θ' ἀξιωθῶ γιὰ ν' ἀποχτήσω
 παρὰ μονάχ' ἀνθούς ποὺ δὲν καρπίζουν.
 Ἄπιστος πιά πιστὰ σέρομαι πίσω
 στὴ φτωχικιά μου μοῖρα Ἄμφιβολία.
 Τὸ ποῦσι, ποὺ μὲ πνίγει, νὰ διαλύσω
 δὲ δύνομαι. Καὶ κείνο μὲ καχία
 σαπίζει τὶς σοδεῖές μου. Τὶ νὰ κάνη
 μιὰ ψυχὴ δίχως Πίστη καὶ Δαιρεία;

Κάποια παρηγοριὰ μ' ἔχει γλυκάνη,
 σὰ βλέπω στὶς στενὲς τὶς καμπινοῦλες

τὰ κάτασπρα κρεβάτια. Κάνουν νάνι-
νάνι σ' αὐτὰ οἱ πιὸ ἀγέρινες μικροῦλες,
οἱ πιὸ ἀχνοὶ κ' οἱ πιὸ ἀγνοὶ κέρινοι ἀγγέλοι.
(Πετοῦν μὲς στὶς νυχτιῆς οἱ ὠχρὲς ψυχοῦλες,
μὲς στὶς νυχτιῆς, ποὺ νοιώθονται σὰ μέλι.)
Πνέει μι' Ἀγάπη ἀγνή μὲ καλοσύνη
κ' ἐμὲ τὸ Βέβηλο νὰ γγίξῃ θέλει.

Μήτε στὴν ἅγια τῆς Μονῆς γαλήνη,
μήτε μέσα στὰ δέντρα πιὰ καμμία
δὲ νοιώθω λάγνα δίψα. Καταπίνει
τὰ πάντα μιὰ μονάχα ἐπιθυμία :
Τὴν Πίστη τὴν γυρεύω τόσην ὦρα.
Μάταια! Δὲ δίνει μου τὴν εὐλογία!
Βοηθήστε με Σεῖς, Ἄγια Σουπεριόρα.
Βοηθήστε με Σεῖς, Κύριε Παπατζώνη.
Πίστη διψῶ, μονάχα Πίστη τώρα.
«Κόκκον συνάπεως» Πίστη θέλω μόνη!

Λουτρὰ τῆς Τήνος. Μάρτης. 1919

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΚΥΡΙΟΣ Κ. ΠΑΡΘΕΝΗΣ

Ἄπὸ τὸ Μποτιτσέλι τώρα ὑψώθηκα
σὲ μι' ἄσαρκη ἁρμονία.
Σὲ ζωγραφιῆς ρουφῶ Προραφαηλίτικες
γλύκα, χαρά, εὐλογία.
Κι' ἀντάμα μοῦ γελᾶνε δὲν πασίχαρα
δέντρα ἀφ' τῆ Γιαπωνία.

Τάχα γιατί μαζί νὰ σᾶς ἀντίκρουσα ;
Τάχα μαζί γιατί νὰ σᾶς θυμᾶμαι :

Στὰ πόδια μου φτερὰ μοῦ δένονται
(τοῦ Ἑρμῆ τὰ πέδιλα) καὶ μὲ τραβᾶνε.
Σὲ κάποιαν ἄϋλη κορφή μὲ πᾶνε.
ἽΟλα τὰ πράγματα μ' ἀγέρινο φουρτούλισμα
στὰ οὐράνια φτερουγίζουνε καὶ φεύγουνε.
Τὰ σώματα γίνονται ἀτμός — ὦ θάμα! —
Κάθε κορμί, δέντρο καὶ πρᾶμμα
ὑψώνεται καὶ γένητ' εὐωδιά, καπνός,
Θεός !

ἽΟλα παρθενικά, Κύριε Παρθένη, κι' ὅλα φέγγουνε
μὲ κάποιο φῶς ποὺ μέσαθὲ τους σκάζει.
Τὸν ὑλικὸν ὁ ἄϋλος κόσμος ἐξουσιάζει.

ΡΟΔΟΠΑΙΓΝΙΔΑ

... Θέ νά τραβᾶμε σιγαλά, κι' ὅπου τὸ ρόδο μείνη
ἓνα φιλάκι ὀλόγλυκο στὸν ἄλλονε θὰ δίνη.

(*Σπύρος Νικοκάβουρας «Ροδοπαίγνιδο»*).

Στὴ ζήση μου, ποὺ χύνεται μὲ ὄρμη,
ἦρτες γιὰ νὰ σημάνης μεσημέρι ;
Στάθηκες στὰ μεσοῦρανά μου ἐσύ.
Σ' ἀντίκρυσσα σὰν τ' ἄτρεμον ἀστέρι...
Θυμᾶσαι καὶ τὴν πρώτη τὴ στιγμὴ
ποὺ μὲ λαχτάρα δώσαμε τὸ χέρι ;
Ἔνοιωθες μιὰ τρεμούλα στὴ ψυχὴ
ποὺ γένηται καὶ δράκοντας. Ποιὸς ξέρει...
Παίζουμε ροδοπαίγνιδα τρελά ;
Μὰ τὰ ρόδα θαρρῶ γιὰ περιττά.
Τὰ βυμινὰ τὰ ρόδα τῶν χειλιῶν σου
φτάνουν, ποὺ λάμπουν κάτου ἀπ τὴν ἀχτίδα
τῶν μαύρων ἥλιων τοῦ Ἄδη: τῶν ματιῶν σου,
ποὺ μ' ἀκολουθοῦν ἀπ τὴ στιγμὴ ποὺ σ' εἶδα.

Σύρα. Γενάρης 1920.

ΜΥΚΟΝΙΑΤΙΚΑ

1

Μοῦδωκες κ' ἤπια κρύο νερό κι' ἀπὸ τὰ Τρία Πηγάδια,
ποὺ ὅσοι τὸ πιοῦνε ἀφίνουνε δῶ πέρα τὴν καρδιά,
κι' ἀπὲ ἔτρεξα καὶ χάρηκα γλύκες στὴν ἀμμουδιά
κι' οἱ λαγγεμένες οἱ ματιές με γιόμισαν με χάδια.
Μὰ δὲ μοῦ δέσαν τὴν καρδιά τὰ ποθητὰ ἀνθοκλάδια,
τὶ ἀσφαλισμένα τῆς κρατῶ καὶ στέρεα τὰ κλειδιά.
Κ' ἔτσι εἶμαι λεύτερος ἐγώ, μὰ 'χω ξερὰ κλαδιὰ
καὶ στέχομαι παντέρημος σ' ὀλόξερα λειβάδια.
Στὰ Τρία Πηγάδια τὸ νερὸ μοῦ τῶδωκες καὶ τῶπια
κι' ὅμως τὸ θάμα λύγισε κι' αὐτὸ μπροστὰ σ' ἐμέ,
γιατὶ δὲν ἦταν βολετὸ μιὰ νὰ με δέση κι' ὅποια.
Δὲν ἦταν διόλου βολετό. Πές το καὶ σύ, καῦμέ.
Μπορεῖ νὰ ξεπετάξῃ ἀνθὸς μιὰ πέτρα; Μὰ κι' ἀκόμα
μπορεῖ νὰ φυτευτῆ δεντρὶ σὲ γλάστρα δίχως χῶμα;

Τι γλυκά χάρδια χύνονται γύρω μου κόρη! Κι' ὅμως.
 καθὼς ξαπλώνεται ἀπαλὰ κάτασπρη ἀντίκρου ἡ χώρα,
 μέσα στὴ βάρκα, ὡς λάμνουμε μὲς στὴ γαλήνη τώρα,
 μ' ἀδράχνει μιὰ συγκίνηση καὶ μὲ κρατεῖ ἕνας τρόμος.
 Κατ' ἀπ τοῦ φεγγαριοῦ τὸ φῶς, στρωτὸ τ' ἀσῆμι ὡς δρόμος.
 Κι' ὅμως τὰ οὐράνια στάζουνε φαρμάκι τέτοιαν ὥρα
 Καὶ στὴν καρδιὰ βαθιὰ ἀγροικῶ πῶς ἀγρουπνάει μιὰ μπόρα,
 ποὺ δὲν τὴν καταλεῖ καμμιά μπουνάτσα, κι' οὔτε νόμος.
 Ψυχὴ ποὺ δὲν αἰσιάνθηρες ποτέ σου τὴ γαλήνη,
 τώρα ποὺ τὴν ἀντίκρυσες σὰ σπαραγμὸς ἤχει!
 Κι' ἀντὶς ἡ γλύκα τῆς βραδιᾶς στά βάρδια σου νὰ χύνη
 μιὰ εἰρήνη, αὐτὴ σὲ γιόμισε πίκρα καὶ ταραχὴ.
 Μάταια γυρεῦω μιὰ στιγμὴ τίς πίκρες ν' ἀπαλύνη.
 Πάντα δρακόντιοι οἱ θύμῆσες σπαράζουν τὴν ψυχὴ!

Μέσα στὸ θρίαμβο τοῦ καυτοῦ τοῦ λιοπυριοῦ ξανοίγει
κάποιο σπιτάκι ὀλόχλωρο, πνιγμένο μὲς στ' ἀνθάκια.
Γλυκοευωδιάζει γι' ασεμί, σὰν τὸ πορτόνι ἀνοίγει,
κι' ἀκούγονται γλυκόγελα κι' ἀνθοῦνε κοριτσάκια.
Καὶ τὸ τραγοῦδι ἀπ' τὰ μικρὰ κοράλινα χειλάκια
τρέχει χαρούμενο ἀπαλὸ καὶ μὲ τίς κόρδες σμίγει
τοῦ μαντολίνου, πὸν ὄλο ἤχει κατ' ἀπ' τ' ἀγνὰ κρινάκια...
Νᾶταν ἡ μέρα ἀτέλειωτη! Ποτέ της νὰ μὴ φύγη!
Κι' ἀπ' τὸν ἠχὸ τοῦ τραγουδιοῦ κρατιέμαι καὶ κρεμιέμαι.
Γλυκανασαίνει μέσα μου μι' ἀγνότη ὡς ἀγεράκι
καὶ τρέχει μὲς σιὰ σύγνεφα καὶ κάνει νὰ ρωτιέμαι:
—Τάχα ἔζησα κι' ἐγὼ ὡς ἀνθός, χωρὶς φροντίδα ἢ λύπη;
Τάχα ἤμουν κι' ἐγὼ κάποτες ἀξένοιαστο παιδάκι;
Γιὰ μὴ δὲν ἤμουνα ποτές; Γιὰ ἡ θύμηση μοῦ λείπει;

Μύκονο — Σύρα. Αὐγούστος 1920.

ΑΡΧΗ ΜΙΑΣ ΑΝΟΙΞΗΣ

--TO SKY GIRL--

Τὰ μάτια σου πιά ἔμὲ δὲ μὲ γητεύουν.
Γνώρισα δὰ πολλὰ πιδ λαμπερά.
Καὶ τί μὲ μέλει ἂν ἄλλος φανερά,
σοῦγραψε στὰ βιβλία πὼς τὸν μαγεύουν;
Μένα κι' ὁ νοῦς μου κ' ἡ καρδιά γυρεύουν
ὑπαρξες σὰν τῆς λίμνης τὰ νερά
καὶ σὰν ἔσὲ γλυκὲς κι' ὄλο χαρά,
ποὺ τὴν ψυχὴ ἀναπαύουν καὶ χαϊδεύουν.
Κι' ὅμως κι' ἂν δὲν σὲ μέλει ἂν εἶμαι μόνος,
κι' ἂν σὲ τροβᾷ μιὰν ἄψυχη ὁμορφιά,
ὥστόσο μοῦ δροσεῖς τὴν καρδιά.
Τριανταφυλλιᾶς ξερὸς εἶμ' ἕνας κλῶνος,
μὰ σὲ καινούργιαν ἀνοιξὴ θὰ ζήση
καὶ ρόδα δροσερά θὲ νὰ γιομίση.

Σύρα. Σεπτέμβρης 1920.

Σ' ΕΝΑ ΑΣΚΗΜΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

Συχώρεσέ με, πού έγυρα ἄθελά μου
τὰ μάτια ἄλλοῦ σὰ σ' εἶδα στὸ σαλόνι
κ' ἡ ἀσκήμια σου ξεπρόβαλε μπροστά μου.
Τὸ ξαίρεις ἢ ὁμορφιά πῶς μᾶς σκλάβώνει.
(Σὰν τῶμαθες τί πίκρια καὶ τί πόνος!).
Τὸ ξαίρεις πὼς θαμπώνει τὸ παγόνι
κι' ἂν γαλβανίστηκα δὲν εἶμ' ὁ μόνος.

Κι' ὅμως ἤρτε στιγμούλα βλογημένη
κι' ἀνοίχτηκε τοῦ μέσα κόσμου ὁ δρόμος
καὶ βρέθηκε ἡ καρδιά μου γητεμένη.
Μὲ τὴ γλυκιὰ ψυχὴ, τ' ἀπλὰ τὰ λόγια
μ' ἄρπαξες τὴν καρδιά μου καὶ δεμένη
θὰ σ' ἀκλουθάῃ σὲ γέλια ἢ μυρολόγια.
Κι' ὅταν στὸν κῆπο βγαίνεις καὶ μιλοῦμε
καὶ χιτίζουμε τ' ἀνώγεια καὶ κατώγεια
καὶ χίμαιρες τοῦ ὄνειρου κυνηγοῦμε,
τ' ἄνθια μὲ τὴν ψυχὴ σου χαιρετιῶνται.
Κι' ἂν τύχη καὶ γλυκὰ νὰ κοιταχτοῦμε
δὲ βλέπω τὴν ἀσκήμια σου : Ξεχνιῶνται
τ' ἀπέξω, μπρὸς στὰ μέσα ποῦναι αἰώνια.

Δὲ μοιάζεις τὰ κορίτσια πού κοιτιῶνται
στὰ μάτια ὡς σὲ καθρέφτες. Τὰ παγόνια
δὲ μοιάζεις ὅπ' ἀνοίγουν τὰ φτερά τους :
βεντάγια ὡς φοινικιά μὲ χρυσὰ κλώνια.
Δὲ μοιάζει ἡ συχαμένη γιομορφιά τους
μὲ τὴν καλὴ καὶ κάτασπρη ψυχὴ σου.
Πολύχρωμη ρεκλάμα εἶν' ἡ ματιά τους
κ' ἓνα ἄγγιχτο λουλουῖδι εἶν' ἡ δική σου.
Κι' ὅμως κι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ τὸ μάθῃς.
Πρόσεξε ἀπὸ τὸ βοῦρκο καὶ κρατήσου
μὴν ἀπὸ περηφάνεια καὶ σὺ πάθῃς.

Μέσα σου κάτι ἀθάνατο ὀλανθίζει,
μῆτε σὰν ἡ ὁμορφιά τῶν κοριτσιῶνε,
πού ὁ Χάρος μὰ κι' ὁ Χρόνος τὴ σκορπίζει,
μῆτε σὰν τὰ φτερά τῶν παγониῶνε,
πού πέφτουνε καὶ κείνα καὶ σκορπᾶνε
καὶ μένει ἡ συχαμάρα. Μὰ ὄχι, Χρόνε,
σιτὸ λείψμα σου τὰ κάλλη δὲ χαλᾶνε
τῆς ἀσκημῆς μου. Πάντα τὴν ψυχὴ μου
θὰ τὴ γιομίζῃ γλύκες πού μειᾶνε.
Εἶν' ἡ ὁμορφιά σου ἀπέθαντη, ἀσκημὴ μου !

Ἀθήνα, Φλεβάρη 1921.

ΤΡΙΚΥΜΙΣΤΗ

Κάλτσα μεταξωτή, κομψὸ τακοῦνι :
μαγνήτες τῶν ματιῶν καὶ πειρασμοί.
Κι' ὄλα γοργοὶ ρυθμοὶ καὶ τιναγμοί.
Τακοῦνι καὶ λαγόνια καὶ πηγοῦνι
μιὰ τρέμουλη καμπύλη τὰ κυκλώνει,
τὰ στριφουλίξει ἀνήσυχη, τρελὴ
κίνηση, πὸν τὰ μάτια παραλεῖ,
τὸ νοῦ σκλαβώνει, δένει, ἀρπάζει, ζώνει.
Στηθιδῶν ρυθμοί· παγόνια τὰ πηγοῦνια·
καὶ τὰ λαγόνια χύνονται μ' ὄρμη.
Σχορπίζονται ρυθμοὶ καὶ τρανταγμοὶ
κι' ἀπ τὶς ματιὰς κι' ὡς κάτου στὰ τακοῦνια.

*Αθήνα, Μάρτης 1921.

ΧΟΡΕΥΟΥΝΕ ΤΑ ΚΟΥΤΣΟΥΡΑ

Χορεύουνε τὰ κούτσουρα χορεύουνε,
χορεύουν καὶ τὸ τραῖνο προχωρεῖ
κι' ἀπλώνουνε τὰ χέρια καὶ γυρεύουνε...
Γυρεύουν τί; Νὰ τῶβρη ποιὸς μπορεῖ;

Χορεύουν βάλς καὶ τρέχουν. Θὰ γυρίσουνε
γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτό τους, κι' ἄς ζητοῦν
σὰν πέτρα ἀπὸ σφεντόνα νὰ ξεσκίσουνε
τὰ αἰθέρια, σ' ἄλλους κόσμους νὰ ριχτοῦν.

Χορεύουμε κ' ἐμεῖς, μὰ στριφουλίζουμε
γύρω γύρω στὸν ἴδιο μας ἑαυτό.
Τρέχουμε καὶ τὴν πλήξη μας ξεσκίζουμε
Τρέχουμ' ὅσο μᾶς εἶνε βολετό.

Ἀθήνα. Μάρτιος 1921.

ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΕΠΟΧΕΣ

Κάτου στή βρύση στὸ νερὸ
εἶδαμε τίς Νεραΐδες νὰ χορεύουνε
γυμνές καὶ μὲ τὰ τούλια νὰ μᾶς γνεύουνε
κάποια φορὰ κ' ἕναν καιρό.

Κάτου στή βρύση στὸ νερὸ
πάψαμε πιά νὰ βλέπουμε φαντάσματα,
μόνο κισσοὺς ἀπάνω στὰ χαλάσματα
καὶ πλατανόφυλλα σωρό.

Κάτου στή βρύση στὸ νερὸ
τῶν πλατανιῶν τὰ φύλλα σκορπιζόντανε
καὶ σὰ χαρτένια τάλαρα φαινόντανε
ποὺ στήγανε τρελὸ χορὸ.

Κάτου στή βρύση στὸ νερὸ
τὰ πάντα φτάσανε, διαβήκανε, σβυστήκανε,
πήγανε πίσω, πίσω καὶ μ' ἀφήκανε,
ἀνήσυχα νὰ προχωρῶ...

ΕΛΕΓΕΙΟ

Τὸ γγίξιμο τοῦ μπράτσου σου ζεστό
κατ' ἄπ τὴν ἀμασκάλη μου ἀπομένει
ἀπῶνα βράδι βροχερό, πηχτό,
πού, ἐνῶ κρατοῦσα μιὰν ὀμπρέλλαν ἀνοιγμένη,
τὸ μπράτσο σου ἔνοιωσα στὸ μπράτσο μου σφιχτό...

Κι' ἀκόμα μ' ἄφηκες θαμπὰ μέσα στὴ μνήμη ἐσὺ
δυσὸ μάτια ὀλόγλυκα κι' ὀλανοιγμένα,
πὸν ἦταν πρὸς τὴν ψυχὴ μου καρφωμένα:
(Διάβασες τὰ τραγούδια μου κάποιοι στὸ νησί).
Τίποτ' ἄλλο, τί τᾶλλα εἶναι σβυμένα...

Μοῦλαν πὸς πέθανες ἐπέρσου στὸ νησί.
Μὰ στὰ βαθιὰ μου μένει καρφωτὸ —
κι' ἄς ἔσβυσες ἀλάκερη κ' ἐσύ —,
τὸ γγίξιμο τοῦ μπράτσου σου ζεστό.

Ἀθήνα. Ἀπριλῆς 1921.

Η ΑΓΩΝΙΑ ΤΟΥ ΣΤΑΡΕΜΠΟΡΑ

Λοιπόν: Τὸ Μανιτόμπα 7 καὶ 5 σέντις
καὶ τὸ Χαρβίντερ 6 καὶ 40.
(Τσίφ Πειραιᾶ τέλος μηνὸς παραδοτέα).—
Ὁϊμέ, μὲ δένουν πάντα
τὰ μάτια καὶ τὰ νάζια σου, Μεντέα! —

Ἔτσι μονάχα μὲ συμφέρει. Καὶ τὸ κέρδος;
Ἄσήμαντο! Καὶ γύρου μας κερδίζουνε γενναῖα..
Σὰν ἔχεις τοὺς Σμυρنيοὺς μὲς στὸν Περαιᾶ,
σὰν ἔχεις τοὺς Ὀβριοὺς στὴ Σαλονίκη
ποὺ δίνουνε μικρὲς τιμὲς—τί φράκη! —
καὶ πῶς νὰ δώσω γὼ τιμὲς ἀνθρωπινές;
Μὰ καὶ σὲ τέτοιο κέρδος πῶς νὰ φχαριστηθῶ;
(Εἶναι μικρὸς λογαριασμὸς 10.000 τόνοι),
ποῦχω καὶ τὴ Μεντέα—ματιὰ ποὺ μαχαιρώνει! —
καὶ τὴν ποθῶ, καὶ τὴν ποθῶ!
Καὶ πῶς μπορῶ νὰ τὴ δυσαραστήσω;
Καὶ πῶς νὰ μὴν τῆς πάρω τ' ἀκριβὰ γουναρικά;

Και τὴν κομπή τὴν «Cadillac» γιὰ τὸν περίπατο;
Και τὸ κολιέ μὲ τὰ μαργαριτάρια;
(Τὸ βλέπω ἀπὸ στ' ἀλάβαστρα ν' ἀνθῆ!)
Ἄπο τὰ κέρδη τάχῳ ὑποσκεθῆ. .

Νὰ βάλω ἀπάνω 10 σέντις στὸ Μανιτόμπα ἀκόμα;
Μὰ ἔχεις καὶ τοὺς Σμυρنيοὺς μὲς στὸν Περαιά,
μὰ ἔχεις καὶ τοὺς Ὀβριοὺς στὴ Σαλονίκη—
φρέικη!—

*Ὡ, τὶ μαρτύριο ποῦναι πάντα
τὰ μάτια καὶ τὰ νάζια τῆς Μεντέας
κι' οἱ σμιλευτὲς γραμμὲς τοῦ ποδαριοῦ!
*Ὡ, τὶ ἀγωνία καὶ τὸ ἐμπόριο τοῦ σταριοῦ!

*Ἀθήνα. Ἰούnius 1921.

ΣΤΟ FRAGONARD, ΤΟ ΖΩΓΡΑΦΟ

Στὸν κήπο πού οἱ μανόλιες εὐωδιάζουνε
ξυνη εὐωδιά κι' ἀνθίζει τὸ γιοφύλλι,
κι' ὡς τὰ μεγάλα δέντρα μᾶς ἰσκιάζουνε,
Κύριε, νὰ πᾶμε, ὀρίστε, σὰ δυὸ φίλοι
στὸν κήπο πού οἱ μανόλιες εὐωδιάζουνε.

Σκορπίστε πιά τις πληξές, τις καμποῦλες μου,
πού μάτια μου θολώσανε καὶ νοῦ
καὶ ξαναζῆστε τις ἀρχοντοπούλες μου,
σὰ ρόδινοὺς ἀφροῦς τοῦ δειλινοῦ.
Σκορπίστε πιά τις πληξές, τις καμποῦλες μου.

Κ' ἐλάτε κοῦρερὶ μ' αὐτὲς ν' ἀνοίξουμε
γύρω στὴ στέρνα τοῦ συντριβανοῦ.
Τὰ χεῖλια στὰ χερᾶκια τους νὰ γγίξουμε,
πλάϊ στὸ καμάρι ὀλάσπρου παγониοῦ,
κ' ἐλάτε κοῦρερὶ μ' αὐτὲς ν' ἀνοίξουμε.

Στὰ οὐράνια θὰ πετᾶνε τὰ τακούνια τους,
σάν, χαρωπά, γελόντας, ἀπαλά
τὴ μεταξένια θὰ κουνᾶμε κούνια τους
κ' ἡ δόξα τῶν ἀφρῶν θὰ πάη ψηλά.
Στὰ οὐράνια θὰ πετᾶνε τὰ τακούνια τους

Χαϊδεύοντας τὰ χέρια τ' ἀχνορρόδινα,
(γενιές πολλές δὲ γνώρισαν δουλειὰ
καὶ πέρασαν γενιές γενιῶν ἀνώδυνα),
θὲ γὰ σκορπᾶμε γέλια καὶ φιλιὰ,
χαϊδεύοντας τὰ χέρια τ' ἀχνορρόδινα,

Στὶς ὥριες πορταντίνες μὲ τὰ ὀρνάτα τους
θὰ τίς πᾶμε. «Μερσί» γλυκὰ θὰ ποῦν.
Στὸ κρύσταλο θὰ λάμπουνε τὰ νιάτα τους,
μὲ ρεβερὰνς ὀλόδροσες θὰ μποῦν
στὶς ὥριες πορταντίνες μὲ τὰ ὀρνάτα τους.

Ἄς φύγουν πιά οἱ ξερὲς φιλοσοφίες μας.
Τὸ καθετὶ χαρᾶς φιλι ἄς γενῆ.
Τὶς ὁμορφες ἄς λέμε ἀνοησίες μας
καὶ ἡ ζήση μας σάν ἀνθισθ ἄς φανῆ.
Ἄς φύγουν πιά οἱ ξερὲς φιλοσοφίες μας.

Τὸν κόσμον παγκαλόμορφον ἄς φτιάξουμε,
φίλε μου Φραγκονάρο, κι' ὅλο ἄρχοντιά.
Πρὶν μὲς στὴν πλήξη τὴν πεζὴ πλαντάξουμε,
μὲ τῆς καρδιᾶς μας ὅλη τὴ φωτιά
τὸν κόσμον παγκαλόμορφον ἄς φτιάξουμε.

*Ἀθήνα. *Ιούλιος 1921.

ΚΑΠΟΙΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Ὡ κάποιες κάμαρες σὲ σιγαλὰ
παλιὰ ἐπαρχιακὰ ξενοδοχεῖα !
Σὰν πέρασα ἀποκεῖ, (πᾶνε χρόνια πολλά),
μαδήσαν μὲ ἡσυχία
κάποιες χαρὲς καὶ θλίψεις ἀπαλά.
(Ἄπᾶ σὲ πολυθρόνες ξεχαρβαλωμένες πλιὰ
καὶ μὲ σπασμένες σοῦστες.
Ἄπᾶνον στὰ κρεβάτια τὰ παλιὰ
ποῦ ἀπόκαμαν νὰ τριῶν) —

Περάσανε κάποιες στιγμὲς σὰ βήματα
στὰ βάρδια γκαλερίας,
σὰ φύλλα ἀπὸ παλιὰ μυθιστορήματα·
ἀπίστευτες σελίδες πλιὰ καὶ παραμῦθια μακρινά.
(Κι' ὅμως τὰ ζήσαμεν ἀληθινά !)

Κι' ὅταν στὶς ἴδιες πολιτεῖες πάλι βρεθῆκαμε
κι' ὅταν ἄλλοῦ μὲ τίς κυρίες ἀντικρουστήκαμε,
εἶπαμε : Τάχα νᾶγιναν ἐκεῖνες οἱ ἱστορίες ;

Βόλος. Ἀπρίλης 1922.

ΔΑΡΙΣΙΝΟ

Κανένας δὲ μοῦ τῶπε, δὲν τὸ ξέρω
γιατί ἦρτα καὶ τί θέλω... Οἱ βραδινὲς
ὄμως ὄρες σὰν πέφτουνε, προσφέρω
στὴ Σανσάρα θυμίαμα κ' εὐωδιές.
Ἦρτα στῶ λουλουδιῶν καὶ γὼ τὸ θέρο
νὰ σᾶς βρῶ χαρωπές, γλυκὲς κι' ἀγνές ;
Ἦρτα γιὰ νὰ ξεχάσω τὰ ὄσα ξέρω
ἢ γιὰ νὰ σᾶς γνωρίσω, Λαρσινές ;
Ἦρτα σὰν τὰ λελέκια, πού ἀρμενίζουν
μὲ τὰ μεγάλα μαῦρα τους φτερά ;
Καὶ κείνα ἀλαίμαργα τὰ αἰθέρια σκίζουν... —
Κόβοντας τὴ σιωπὴ κι' ὄλο χαρά,
χροταλίζουμε ἀνώφελα τὶς μῦτες
καὶ σερνόμαστε ἀπ' ἄγνωστες μαγνήτες...

ΠΗΝΕΛΟΠΗ

Θρασομανοῦν φουσκοδεντρίες, στὸν κῆπο.
Γλυκὸς ἀγέρας, μέλι διαλυτό.
Κι' ὄλα ἀνοιξὴ γιορτάζουν καὶ γὼ λείπω.
Φριχτό!

Βάστα, κορμί μου, βάστα, μὴ λὲς τ' ὄχι
κι' ὁ ἄντρας θὲ νᾶρτη νὰ σ' ἀγκαλιαστῆ.
Ξέχνα τὴ λάγνα πύρα. Ὡς πρωτοβρόχι
θαριτῆ.

Ὑφαίνω καὶ ξεῦφαίνω κάθε μῆνα.—
Μὰ ἄκορπα μὲς στῆς σγούρνas τὰ νερά
τὰ κόκκινα, ποὺ ἀνθομανοῦνε, κρῖνα
νεκρά!

Ξανοίω τόσων ἀντρῶν πόθο ἀναμένο.
Θὲ νᾶβρη ἢ λάβρα μου ὅ,τι τῆς χρειασιτῆ.—
Κι' ὅμως ἢ ἀγάπη τί μπορεῖ! Καὶ μένω
πιστή.

Ἄθῆνα, Σεπτέμβριος 1922.

ΣΑΛΩΜΗ

(Ἐν τῷ κοριθαίῳ τῆς Ἡρωδιάδας ἐδιάβαζε τὴ
«Salomé» τοῦ Wilde, κάποις ἔτσι θά μιλοῦσε:)

Ποιὸς σᾶς τῶπε πὼς εἶμαι μιὰ γυναῖκα λυσοῦσα ;
Καὶ γιατί τόσο μῖσος σὰ μιλάτε γιὰ μένα ;
Ποιὸς σᾶς εἶπε πὼς σφίγγω τοῦ σφαγμένου τὴν κάρα·
καὶ πὼς γλύφω τὰ χεῖλια ποῦναι πιά πεθαμένα ;

Ἄχ ! ἔσεῖς ὅπου χρόνια μᾶς χωρίζουν χιλιάδες,
θᾶστε φαῦλοι, πιστεύω, καὶ πολὺν συχαμένοι.
Κι' ὅ,τι σάπιο βρωμήση, σᾶς γεννάει τίς γλυκάδες
κι' ὅ,τι γλύτσα σκορπίση, σᾶς γοητεύει, σᾶς δένει...

Τῆς μητέρας μου ὁ ἄντρας ὁ στερνὸς πὼς σᾶς μοιάζει !
Σὰ μιὰ σαῦρα τὸν νοιώθω, ὡς γιὰ ἐμένα διψάει.
Πρὶν τὰ στήθια μου ὠρμάσουν, πιθυμιὰ τὰ ταράζει,
πρὶν ὁ ἀνθὸς μου φουντώσῃ, νὰ τὸν κόψῃ χυμάει...

Ναί. Σᾶς μοιάζει ! Γι' αὐτὸ συχαμένη καὶ μένα
νὰ με κάμετε θέλετε καὶ τὸ λέτε ὅλη μέρα,
ἐνῶ γὼ μόνον σφάλμα ποῦχω κάμη—κι' ὠμένα !—
ποὺ ἀγαποῦσα εἶναι μόνον τὴν κακιά μου μητέρα.

*Ἀθήνα. Γενάρης 1923.

ΣΥΝΑΘΛΑΓΜΑ ΕΠΙ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

1

Μὴ μοῦ χαϊδεύεις, κόρη, τὸ κεφάλι
καὶ μὴ ζητᾷς νὰ κλέψῃς τὸ φιλί.
Στὸ κεφάλι μου ζάλη ἔχω μεγάλη.
Μισοὶ λογαριασμοὶ τὸ πνίουν πολλοί.
Ὅ,τι καὶ νὰ μοῦ πῆς μοῦ φέρνει ζάλη.
Τίποτ' ἄλλο βαθιά μου δὲ μιλεῖ.
Διώχνει ἢ συγκίνησή μου κάθε μι' ἄλλη.
Ἄριθμοὺς μοῦ λαλεῖ κάποιο πουλί.
Πηδᾶνε τὰ ψηφία μὲς τὸ μυαλό μου.
Τῆ ζήση μας ὀρίζουν οἱ ἀριθμοί :
Σ' ἓνα τριψήφιο πολλαπλασιασμό μου
στεριώνουν δόξες, κρέμονται χαμοί !
Τῆ ζήση μᾶς τὴ δίνει καὶ τὴ μοῖρα
μᾶς κυβερνάει μονάχα ἡ λίρα, ἡ λίρα.

2

Περάσανε κ' οἱ ἀγάπες καὶ τὰ μίση.
 Ξωφλοῦν κ' αἰσθήματα καὶ σπαραγμοί.
 Ποπάνω ἀπ' ὅλα, ἀπ' ὅλα ἔχει καθίση
 τὸ αἶσθημα τῆς ἀλήθειας: οἱ ἀριθμοί.
 Κ' ἢ πάλη εἰν' ἐπική! Ποιὸς θὰ νικήσῃ;
 Κ' οἱ ὀσιέδες κ' οἱ μπεσιέδες στὴ γραμμὴ
 θὰ πιστεῦες πὼς ἔχουν ἀπαυδήση,
 μὰ πέφτουν σὲ νέο κίντυνο μ' ὄρμη.
 Θάλεγες μιὰ στιγμὴ πὼς θὰ σταθοῦμε,
 σὰν πέφτουμε χαμένοι, νικημένοι.
 Μὰ ὁ καλὸς ὁ στρατιώτης ἐπιμένει
 κ' ὡς νὰ μᾶς βγῆ ἡ ψυχὴ θὰ πολεμοῦμε.
 Καὶ δοξασμένος ἢ καταστραμένος,
 προυλῶ, ἀγοράζω πάντα διψασμένος.

Ἀθήνα. Ἰούλιος 1923.

ΜΕΤΑΝΟΙΑ

ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΟ ΣΤΗΝ ΑΓΙΑ ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΜΑΡΙΑΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΙΑΣ

Ἐραντιεῖς με ὑσσώπῳ, καὶ καθαρισθήσομαι
πλυνεῖς με, καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι.

(*Δαβίδ. Ψαλμὸς Ν'*)

1

Βαρύεστησ' ὁ Ἰμπεράτορας πολὺ
ρουφώντας ἠδονὲς χωρὶς μιὰ πάψη.
Κάθε ζεστή γυναῖκα παρδαλὴ
τὴν ἔχει μὲ καθ' αἴτηση ἀπολάψη.
Μεθύσια μὲ κρασί καὶ μὲ φιλι
τῶχουν τὸ σῶμα ἀνάψη, τῶχουν κάψη.
Καὶ τώρα πιθυμᾶει μιὰ ζήση ἀπλῆ:
θέλει τίς αἴστησές του ν' ἀναπάψη.
Καὶ τῆς μετάνοιας ντύθηκε τὸ σάκκο
κ' ἔδωκε γιὰ ἓνα ράσο ὅλο τὸ θρόνο.
Τὸν ἔκαμαν καλόγερο καὶ διάκο
κ' ἀπάνου στὶς σανίδες ἐκοιμήθηκε.
Δυὸ μῆνους πρόφτασε νὰ ζήση μόνο.
Μόνο τοὺς μῆνους κείνους φχαριστήθηκε!

Σάν ἔσβυσε πιά ἡ φλόγα σὶ τὸ βωμό,
 σὰ βγῆκαν οἱ καλόγριες ἀπ' τὴν τάξη,
 σάν ἡ νότη, γιομάτη μούστο ὤμό,
 ἄφηκε τὸ πουλάκι νὰ πετάξῃ,—
 ποῖος πιά μπορεῖ νὰ πιάσῃ ἀπ' τὸ λαιμὸ
 τὸ βόδι τ' ἀγριεμένο καὶ ν' ἀρπάξῃ
 τὰ ποτάμια, νὰ γλύσῃ ἀπ' τὸ χαμὸ
 τὸ δάσο, ποὺ ἡ φωτιά θὰ τὸ ρημάξῃ;
Κι' ὁμως... Τ' ἀγνά κι' ἀπάρθενα ξανὰ
 γεννιῶνται ἀπὸ τὴ στάχτη, ξανανιώνει
 παρθενικιά ἡ Κυβέλη· φτάνει νὰ
 μείνῃ ἡ ψυχὴ μας κάτασπρη σὰ χιόνι.
 Γιὰ πάντα τὸ πουλάκι δὲν πετάει.
 Μετάνοιωσα, μετάνοιωσε, γυρνάει.

Ξέσπασε ἡ μόρα κι' εἶπα στήν ψυχὴ μου :
 «Ποθῶ—ἄχ!— νὰ σβύσω πιά τὰ κολασμένα,
 τὰ βαρεμένα—ὠϊμένα!— περασμένα».
 Τούτη ἦταν ἡ πιὸ ἐγκάρδια προσευχή μου.
 Μέσα στήν ὄλο πίστη ἀπαντοχὴ μου,
 νοιώθω ἀπ' τὶς μαῦρες πλάκες μου σὰν μ' ἓνα
 δάχτυλο νὰ σβυστοῦνε τὰ γραμμένα
 καὶ στήν ψυχὴ ξεπιάνει πιά ἡ βροχὴ μου.
 Σὲ πηχτῆς Νεκροθάλασσας βυθὸ
 καταχόνησε ὁ Θεὸς τὰ κρίματά μου.—
 Καὶ τώρα μοναχὰ ποθῶ, γλυκειά μου,
 στ' ἄσπρα τὰ χρόνια μου νὰ ξαναρθῶ
 κι' ἀφοῦ σὰν ἀδερφάκια φιληθοῦμε,
 σὰ σὲ κούνια παιδιοῦ νὰ κοιμηθοῦμε.

4

Νοιώθω κάθε αἴσθησή μου ἀκόμα νᾶναι
 Φολωμένη ἀπ' τὰ κάλλη τους ν' ἀφράτα,
 πὸν ἀνοίγονται, τὰ φῶτα ὡς πλημμυρᾶνε
 τὸ πάροχο, τὸ σαλόνι ἦ καὶ τὴ στροτά.
 Μὲς στὴ ματιὰ μου ἀκόμα τριγυρνᾶνε
 τὰ χεῖλια τὰ γραμμένα, τὰ χνουδάτα
 κορμάκια, πὸν ξετσίπωτα πηδᾶνε
 κατ' ἀπ' τὰ μάτια τοῦ ὄχλου τὰ βαρβάτα.
 Φευγάτε! Θέλω μέσα μου μιὰ πάστρα,
 σὰ βλέπω τὴ μικρούλα μὲ τὴν ὄψη
 τὴ ντροπαλή, πὸν βγαίνει πλάϊ στὴ γλάστρα.
 Λίγο βασιλικὸ πάει γιὰ νὰ κόψη,
 μὰ ὡς μ' ἀντικρύζει μὲ ντροπὴ προσκλίνει.
 —Κάμε ἡ ψυχὴ μου, Θέ μου, νᾶναι ὡς κρῖνοι.

5

Στις κατάσπρες παιδιάτικες στιγμοῦλες
 πῶς ξαποσταίνω σὸν ξαναγυρίζω !
 Κορίτσα ἀγνά, μὲ τις κοντὲς καλτσοῦλες,
 μὲ τὰ χλωρὰ τὰ μάτια, σᾶς ξορκίζω :
 κοιτᾶχτε με γλυκὰ σὰν ἀδερφοῦλες.
 (Μιά σας ματιὰ γὼ τάχα δὲν ἀξίζω ;)
 Μὲς τὴν ξερὴ καρδιά, χλωρὲς καρδοῦλες,
 ρίξτε δροσιὰ κι' ἀμέσως ξαναθίξω. —
 Γλυκὰ καὶ σὺ στὸν ὤμο μου σὰ γέρνεις,
 θὰ σοῦ τὸ πῶ : δὲ νοιώθω σε ἐρωμένη.
 Εἶσαι καὶ σὺ ἀδερφοῦλα ἀγαπημένη.
 Νοιώθω μονάχα γλύκα νὰ μοῦ φέρνης.
 Ἄλλο ἢ στεγνὴ καρδιά μου δὲν ποθεῖ :
 Πές με ἀδερφὸ καὶ νὰ σὲ πῶ ἀδερφή-

6

Δὲ μὲ δέρνουνε τώρα οἱ φλογισμένες
 ἀστραψές, ποὺ σπαράζουν τὴν καρδιά.
 Κατ' ἀπ' ἀνθάκια κοίτονται σβυσμένες
 καὶ μιὰ γλυκιὰ σκορπιέται μυρωδιά.
 Κ' οἱ πυρὲς οἱ ματιὲς οἱ κολασμένες
 κοιτοῦν σὰ βυζανιάρικα παιδιά.
 Κ' οἱ ρόγες τῶν δαχτύλων κουρασμένες
 γέρνουν σὰν τ' ἀπονήρευτα κλαδιά.
 Τάχα ἡ ψυχὴ μου νάμεινε παρθένα;
 Καὶ τὸ κορμί μου φοίνικας κι' αὐτό;
 Τὰ κρίματά μου εἶν' ὅλα πεθαμένα;
 Δὲν ξέρω.— Κόρη, θάθελα γυρτὸ
 πάνου μου τὸ κεφάλι σου νὰ νοιώσω.
 Κι' οὔτε φιλι ποτὲ νὰ μὴ σοῦ δώσω.

«Τὴ γνῶρισες τὴν πολιτεία καλά;»
 ῥώτησε ἄγγελος Θεοῦ τὸν Ἅγι* - Ἄντωνη,
 καθὼς ἐκεῖνος βιάδιζε ἀπαλὰ
 κ' ἤσυχια γιὰ τὴν ἔρημο. Σηκώνει
 τὸ κεφάλι του κ' ὁ Ἅγιος καὶ μιᾶ:
 «Τῶν παπουτσιῶν μου τίναξα τὴ σκόνη
 φεύγοντας ἀπ τὴν πόλη πού γελαῖ,
 μὰ τὸ κρίμα τετράδιπλα τὴ ζώνει».
 Καὶ τ' ἀποκρίθηκε ὁ ἄγγελος: «Νὰ νοιώσης
 ἔπρεπε καὶ τὴ λέρα τοῦ κριμάτου
 κ' ὕστερα σταθερὰ νὰ μετανοιώσης
 καὶ νὰ σκωθῆς πάλε ψηλὰ ἀπὸ κάτου.
 Θὰ δώση ὁ Θεὸς τὴν πιὸ καλὴ εὐλογία
 στὴν ὁσία τὴ Μαρία τὴν Αἰγυπτία».

* Ἀθήνα—Σύρα. 1917—1920

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΑΝΗΣΥΧΙΑΣ

Τὰ σπλάγχνα μου κ' ἡ θάλασσα ποτὲ δὲν ἤσυχάζουν.

Δ. Σολωμός.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Τὸ αἷμα μας μὲς ἀπ' τὶς γενιὲς δρόμο μακρὸν ἔχει πάρη,
παιδεύτηκεν ἀνάμεσα σ' ἀρρώστια καὶ χαρά.
Μὰ σὲ λαμπίκιον ἄφαντο, λές, τῶχουν λαμπικάρη
καὶ φαίνεται ὡς ἀπόσταγμα τὴν κάθε μιὰ φορὰ.

Μὰ ἡ στρίγγλα, ποὺ γεννήθηκε στὰ βάθια τοῦ λαμπίκου
καὶ θρέφτηκε ἀπ τὴν τάρα του, θέρειψε ἀπ τὴ σκουριά,
ποὺ μέσα ἀπὸ αἷμα ἀνθρώπινο ρούφηξε λύσσα λύκου,
φανίζεται σὰ σκέλεθρο κι' ἀπ τὴν υἱεὶα μακριά.

Ἡ στρίγγλα, ποὺ ἤυρε δύναμη σὲ νεῦρα ξεπλεγμένα,
μὲ τὴν πρασινοκίτρινη τὴν ὄψη της στηλὰ
κοιτάζει μὲς στὰ μάτια μου κι' ἀπλώνει πρὸς ἐμένα
τὰ νύχια τὰ γαλάζια της καὶ μὲ τραβάει ψηλά.

Σὰν ἓνα βίντσι βαποριοῦ, ποὺ τ' ἄλογα τ' ἀρπάζει,
ὅταν φοριώνεται ἵππικό, κι' ἀπάνου τὰ τραβᾷ,
ὅμοια κ' ἐμένα μ' ἄρπαξε κ' ἔπειτα μὲ τινάζει
σὰ μὲ σφεντόνα στ' ἄγνωστο, στὰ χάη καὶ στὰ στραβά.

Μοῦδωσε τ' ἀνεπάντεχο κούρδισμα σὰν κατάρα.
Τὰ νεῦρα μου ἀρχινίσανε τὸν πιὸ τρελὸ χορὸ.
Βρέθηκα σὲ μιὰ ἀτέλειωτη παράξενη Σανσάρα,
ποὺ νὰ σταθῶ ν' ἀναπαντῶ στιγμούλα δὲν μπορῶ.

Κ' ἡ Ἰντιάνικη, λές, κόλαση πὼς εἶναι ἡ ζήση μου ὅλη,
ποὺ τὴ χτυπάει μιὰ τρικυμιά, μαρτυριακὴ, σκληρή.
Κι' ὅμως αὐτὸ τὸ δάρσιμο, ποὺ δέ γνωρίζει σκόλη,
μοῦ δίνει ζήση ὀλόγιομη μὲ μιὰ χαρὰ γερή.

Ἰ Εἶμαστε τάχα Πρωτεῖκοί, γὰ εἶμαστε ζυμωμένοι
μαζὶ ἀπ' ἀνθιῶν γλυκοευωδιῆς κι' ἀπὸ σκορπιῶν κεντριά;
Ἰ Ἀλλάζουμε μεις ἅπαντα, γὰ μένουμε δεμένοι
στὸ χάος, πὺ πέφτει μέσα του κ' ἡ σκέψη σὰν πετριά ;

Ἰ Σὰ στριφουλίζει μέσα μας ἡ νόηση σὰν τὸ μῦλο,
φταῖμε μεις κι' ὄχι ἡ σκέψη μας, πὺ θέλει ν' ἀνοιχτῆ
καὶ βράζει ὡς μουστος τὸ μυαλό, πὺ πολεμάει τὸ ξύλο
νὰ σπάσῃ κι' ἀπὸ τὸ βουτσί μακριὰ νὰ πεταχτῆ ;

Οἱ Ὀχτούβρηδες τῶν νιῶν κρασιῶν ζοῦν μέσα στὰ μυαλά μας.
Τὸ βράσιμο μὰ κι' ὁ θυμὸς ποτὲς δὲ σταματοῦν.
Καὶ ψάχνουνε παντοτεινὰ μέσα μας κοὶ μπροστά μας
τοῦ νοῦ τὰ μάτια ἀνήσυχα κι' ὄλο ζητοῦν, ζητοῦν...

Ψυχὴ τ' ἀνθρώπου, δέρνεσαι — καὶ πότε θ' ἀνασάνης; —
μέσα σ' ὄ,τι εἶναι γύρω σου καὶ σ' ὄ,τι ἄλλοῦ ζητᾶς,
στὰ θετικὰ πὺ αἰσθάνεσαι καὶ σ' ὄσα σὰν πεθάνης
πιστεύεις, ἄμοιρε θνητέ, πὺ στέρεα θὰ κρατᾶς.

Ψυχή μου ἀλαφρογίσκοιτη, και σὲ τὸ πέταμά σου
πολλὲς φορὲς σ' τὸ τράβηξαν ἀπάτες ποὺ γελοῦν.
Και πέταξες ἀνήσυχη, μὰ πάλε σουῖπα: «Στάσου·
μὴ δείχνης τόση προθυμιά στ' ἄπιαστα. Δὲ φελοῦν!»

Και στάθηκες και ρίχτηκες στὰ θετικά, στὰ πλέρια.
Μὰ πάλε ξεπετάχτηκες μέσα στοὺς οὐρανοῦς.
Τοὺς θεοὺς και τοὺς παραδείσους ζήτησες μὲς τ' ἀστέρια
και πάλε, γιὰ ξεκούρασμα, στὴν ὕλη ἐσύρτη ὁ νοῦς.

Ὡ, τὸ μαρτύριο τῶν ψυχῶν ποὺ πάσαν νὰ πιστεύουν
πῶς τὰ μυαλὰ μποροῦν νὰ βγοῦν ὄξω ἀπ' τὸν κόσμο αὐτό!
Ὡ, τὸ μαρτύριο τῶν μυαλῶν ποὺ πάσαν νὰ σκαλεύουν
μὲς στὰ βιβλία και γύρω τους κόσμο νὰ βροῦν νοητό!

Στὶς ἀστραφὲς τῶν γυρισμῶν και στὰ πετάματά μου
κατίλαβα τὸν κόσμο αὐτὸ ρολοῖ λιγάκι ὀκνό,
ποὺ θέλει τοὺς μαστόρους του. Και μὲς στὰ σωθικά μου
ἐνοιόσα κάποιο κάλεσμα, κι' ἄς ἦταν μακρινό.

Ἄφοῦ κ' οἱ θεοὶ δὲν κυβερνοῦν, οἱ ἄνθρωποι κυβερνᾶνε.
Κ' ἡ ἀνησυχία μᾶς τράβηξε πρὸς δοιᾶκια τιμονιῶν,
ποὺ πότε πρὸς τοὺς ὀλεθροὺς και τὶς σφαγὲς μᾶς πᾶνε
και πότε φέρνουμε σοδιὲς και πλήθια θυμωνιῶν.

Πῶς ρένε μέσα στους καιρούς τῶν πολιτειῶν οἱ φόρμες!
Τὰ φέουδα γίνονται καπνὸς καί, νά, τὸ 'Ογδονταεναί.
Τὰ λάδια του μᾶς πέθαναν, μὰ τώρα γίναν ὄρμες
ιδέες καινούργες καὶ γι' αὐτὲς δουλεύει ἡ γνώση ἡ νιά.

Μὲ πλέρια πίστη πάσκησες, ψυχὴ μου, νὰ γεννήσης
μιὰ ραφινάτη ἀνθρώπινη πλάσην ἀγγελική,
μακριὰ ἀπὸ κάθε προστυχιά. Τάχα θὰν τὴ γνωρίσης ;
Μὰ ὁ δισταγμὸς δὲ σὲ κρατεῖ καὶ ρίχνεσαι στὰ ἐκεῖ.

Κι' ἅπαντα ξεπετιώμαστε πρὸς τὰ καινούργια φύτρα
σ' ὅ,τι αὔριο θὲ νὰ γεννηθῆ καὶ σ' ὅ,τι λαχταρᾶ
ἀλάκερή μας ἡ ψυχὴ καὶ σ' ὅ,τι θρέφει ἡ μήτρα
τῆς σκέψης τῶν πολιτισμῶν, ποὺ πάντα σπαρταρᾶ.

Καὶ τὶς ἀξίες τὶς χτεσινὲς τὶς ρίχνω στὰ σκουπίδια
καὶ στήνω πάντα νέους θεοὺς, μὰ δίχως τελειωμό.
Πάντα τὰ νέα καλλίτερα παρὰ ἴδια πάντα κ' ἴδια.
Πετάω μὲς στ' αὔριο θαρρετὰ χωρὶς ἀνασασμό.

ΤΕΧΝΕΣ

Ἄπ' τις στιγμὲς ποὺ μέσα μου πέραναν οἱ πόθοι σκῆμα
 κι' ἀπ' τῆς μητέρας τὸ βυζὶ σύρτηκα στὸ χαρτί
 καὶ τὸ μολύβι ἐχάραξε μιὰ ζωγραφιά, μιὰ ρίμα,
 τὴ μπόρεσή μου ἐπόθησα ποπάνω ἀπ' ὄλα ὀρθή.

Καὶ πόθησα νὰ βγῶ ψηλά, στὸν ἴσκιο μου ἀποκάτου
 νὰ γύρη ὅ,τι κι' ἄβρίσκεται στὸν κόσμο αὐτὸν λαμπρό,
 νὰ σκύψη μπρὸς στὴ σκέψη μου, νὰ φέρη τὰ καλά του
 καὶ νὰ πιαστῆ στὸ χέρι μου νὰ σύρω τὸ χορδῶ.

Ἰ Για νὰ μπορέσω νὰ ἀπλωθῶ, τὰ πάντα ν' ἀγκαλιάσω,
 νὰ κυβερνήσω ἀτάραχα τ' ὄμορφο καὶ τρανό,
 ἀπὸ ποιὰ Τέχνην ἔπρεπε γιὰ Γνώση ἐγὼ νὰ πιάσω
 τ' ὄριο τιμόνι νὰ ὀδηγῶ μέσα στὸν οὐρανό;

Ποιὰ Γνώση ἢ Τέχνη θάχε αὐτὴ τὴν παντοδυναμία
 ὄλα τὰ ὄραϊα νὰ τὰ κρατῆ σὲ σφαῖρα μαγική;
 Οἱ πρῶτοι κόποι ἐστάθηκαν νὰ βρῶ κείνη τὴ μία.
 Καὶ πίστεψα μωρόπιστα κ' εἶπα: ἡ ζωγραφικὴ!

Μὲ προόδωσε ! Τί φταίει κι' αὐτή ; Δὲ μπόρεσε νὰ κλείσῃ
τὶς ἀρμονίες τῶν θείων αὐλῶν, μὰ οὔτε τὴν πλαστικὴν,
τοῦ Παρθενῶνα τοῦς ρυθμούς, μῆτε χορῶν μεθῦσι . . .
Κι' ὅμως μὲ βιάσῃ μὲ καλοῦν ἐμὲ ὅλα πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Καὶ στὸν πηλὸν ἐδούλεψα μὲ μιὰ ζεστὴ μανία,
μὲ τὸ κομπάσο ἐχάραξα ναοὺς μ' ὠραίους ρυθμούς,
τῆς Τερψιχόρης ρούφηξα τὴ σπάταλη ἀρμονία
κι' ἀπ' ὄλων τῶν τεχνῶν μαζί πέρασα τοὺς σταθμούς.

Μὰ γκαρδιακὰ μ' ἀγκάλιασε τῶν τραγουδιῶν ἡ Μοῦσα.
Ἡ γόησσα καὶ πασίχαρη μοῦ δένει τὴν ψυχὴ.
Καὶ λόγο κ' ἤχο, χρώματα καὶ σκῆματα ἐκρατοῦσα,
σὰ βόηθαι τὸ κοντύλι μου καὶ τῶκανε νὰ ἤχη.

Μ' ἀνέβασε στοῦ φτερωτοῦ τ' ἀλόγου τὰ καπούλια,
π' ἀγωνιζόμου μὲ χαρὰ ν' ἀνέβω ἀπὸ μικρὸς,
καὶ μοῦδειξε πλάτεια ἄφταστα, μακρύτερα ἀπ' τὴν πούλια.
Χάρηκα ποῦητανε μακρὸς ὁ δρόμος. Κ' εἶπα : Μπρὸς !

Τὴν πρώτη ἀγάπη ὅμως κανεῖς ποτὲς δὲ λησμοναίει.
Τοῦ Λόγου ἡ Μοῦσα μ' ὀδηγᾷ, μὰ χρώματα γεννῶ.
Τὸ σκῆμα δίνει τὴ χαρὰ, τὸ χρῶμα μὲ μεθάει,
ἐνῶ μὲ φέρνει ὁ Πήγασος μέσα στὸν οὐρανό.

Κ' ἡ φύση μὲ τραβάει γοργά, κ' ἡ παντοδυναμία
τῶν ὁμορφῶν πανθεϊστικῶν μὲ σέρνει πρὸς τὸ φῶς.
Καὶ τοῦ Ἥλιου ἡ πίστη γίνηκε μέσα μου σὰ θρησκεία.
Κι' ὁμως καὶ κείνη σβύστηκε. Τί σπαραγμὸς κρυφός!

Τὰ βάσανα τῶν γιοφυλλιῶν στὸν ἴσκιο ἀφ' τῆ μυρτούλα
μοῦ μαλακῶσαν τοὺς ρυθμούς, μὲ γιόμισαν καῦμούς
καὶ θλιβερὰ ἐτραγοῦδησα κάθε φτωχὴ καρδούλα.
Μὰ πάλε γίνηκε ἡ καρδιὰ φλόγα μὲ νέους θυμούς.

ὦ, τίς λαγνεῖες, ποὺ φωτερὲς μὲς ἀπὸ κάποια βάρθια
ξεχύνονταν στοὺς στίχους μου σὰ φλόγες λαμπερές,
ποὺ ἀπὸ βουλκάνο βγαίνανε. Καὶ χύνονταν τὰ πάθια
καὶ γιόμιζαν τοὺς στίχους μου μὲ καυτερὲς χαρὲς.

Μὰ πάλε δρόμον ἄλλαξα, κι' ἀντίκρουσα ἄλλες Εὐδές :
τίς ἀπαλὲς ἀρχόντισσες σὶς βίβλες, στὰ σατώ.
Ἦταν ἀλλιῶτικες αὐτὲς κ' εἶχαν γαλάζιες φλέβες
καὶ μοῦ μυρῶσαν τὴν ψυχὴ. Κ' εἶπα : Σᾶς φχαριστῶ.

Καὶ τὸν ἐφέσειο τῆς γεννιᾶς στέλνω νὰ τίς βλογήσῃ.
Κι' ὁ Ἄγι Νικόλας ἔτρεξε μὲ μιὰν ἀγία χαρὰ
καὶ στήλωσε τὴν ἀρχοντιά ψηλὰ μέσα στὴ χίσιση.
Μὰ γὼ γοργὰ ξανάγυρα καὶ πάλε στὰ πυρὰ . . .

Καὶ τὰ παλιά, ποῦ λάτρεψα, τ' ἄφηκα κι' ὄλο σπρώχνω
τῆ Μοῦσα μου στὰ σημερινά καὶ στὸ μοντερνισμό.
Καὶ τὰ παλιά φαντάσματα μακριά μου τ' ἀποδιώχνω
καὶ φτάνω θαρρετὰ μ' ὄρμη πρὸς τὸ Φουτουρισμό.

Βρῆκα τὸ μέλι τῶν ἀνθῶν, τ' ἀπόσταγμα τοῦ μύρου,
τὴν ποίηση τὴν ἀπόκοσμη, τῆς τέχνης τὴ χαρὰ
στὶς κλειδώσες τ' ἀρθρικοῦ, στὴ μεθυσμένη γύρου
καὶ στοὺς προγόνους μίλησα σωτὰ μὰ καὶ σκληρά.

Καὶ γίνηκα παλιὸς καὶ νιός, ἄγνός καὶ κολασμένος,
τὸν ἥλιο λάτρεψα τρελά, τὸν ἴσκιο, καὶ μαζὶ
διπλὲς καὶ τριδιπλὲς χαρὲς μὲ ζώσαν, καὶ πιασμένος
ἀπ' τὰ φτερά τοῦ Πήγασου, πετοῦσα σ' ὄ,τι ζῆ.

Ἔ: Εἶμαστε τάχα Πρωτεῖκοί, γιὰ εἶμαστε μεῖς σποριάδες,
ποῦ σπέρνουμε μὲ; στ' ἄπειρο λογιῶν-λογιῶν σπορά;
Ἔ: Ἀλλάζουμε μεῖς ἅπαντα, γιὰ μύριες ὁμορφάδες
σκορπᾶμε σ' ὄ,τι ἀγγίζουμε τὴν κάθε μιὰ φορά;

Κάνουμε κι' ὄλα γέγονται τέλεια ἠθικά κι' ὠραῖα,
κι' ὄ,τι στὴ λάσπη σέρνονταν καὶ στὴν καιαστροφή
περνώντας ἀπ' τὴ λύρα μας πέρνει μιὰ φύση νέα.
Κι' ἂν εἶναι ἡ Λύρα ἀνήσυχη, πάντα εἶναι καὶ σοφή.

ΑΓΑΠΕΣ

Ἡ ζήση μου δὲν ἦτανε συγκρατητὴ μιὰ λαῦρα,
 μὰ μιὰ ἀλυσσίδα ἐστάθηκε πὸ μύριους τιναγμούς.
 Κι' ὅμως φντρώσαν μέσα μου κι' ὀρμήσαν σὰν ἀνάβρω
 κ' ἡ πύρωση μὰ κι' ὁ ἔρωτας μὲ κρύφious σπαραγμούς.

Μόλις, γουρμάδα νιώθοντας, αἰστάνθηκε πὼς ζοῦσε
 τὸ νιὸ κορμὶ καὶ ζήτηγε κάποια γλυκιὰ χαρὰ,
 στὰ φρένα^α ἀμέσως λόγιασα πὼς κ' ἡ καρδιὰ ἐζητοῖσε
 κάτι, κ' ἐπέταγε γοργὴ μὲ τ' ἄσπρα της φτερά.

Κι' ἀστραφτερὰ ἀντιλάμπανε διπλὲς τριπλὲς λαχτάρεις
 μέσα στὰ βάθια τῆς καρδιᾶς, στὶς ἄκρες τῶν χειρῶν
 κ' ἐπέταξαν κι' ἀρπάχτηκαν ὅπου κι' ἀνγοιώθαν χάρες,
 στ' ἀνοίγματα τῶν προτοنيῶν καὶ τῶν παρεθυριῶν.

Ἡ νέα βοσκούλα στὸ βουνὸ μὲ τὴ χιονάτη σάρκα,
 μὰ κ' ἡ^ασταράτη ὀλόγιομη τοῦ κάμπου κοπελιὰ,
 κ' ἡ ψαροπούλα, ποὺ ἔλαμνε μὲς στὴν παλιὰ τὴ βάρκα,
 μοι ράζονταν τὰ^αχάδια μου, ρουφοῦσαν τὰ φιλιὰ.

Ἄνησχα ἐπασπάτευα μὲς στὶς καρδιὲς τὴ στάχτη
κι' ἅπαντα τοὺς προσάναβα τὶς ἄμετρες φωτιές.
Τὰ νεῦρα μου κουράζονταν καί, γιὰ νὰ βγάλω τ' ἄχτι,
γύρευα, χάρις νὰ σταθῶ, καινοῦργες πυροστιές.

Κι' ἀρχίσανε ἀκατάστατες ἀγάπες σκορπισμένες,
φλογάτες εἴτε δροσερές, μεστὲς κι' ἄλλες μισές.
Ἄλλες στὸ τέλος ἔφταναν κι' ἄλλες ἀρχινισμένες
σκορπιώνταν, λησμονιότανε σὰ νᾶτανε περσές. . .

Ἄγουρες, ἔρμες κ' ἄκλερες, ἄπλερες καὶ γιομάτες
μ' ἀνησυχία, βυθίζονταν οἱ ἀγάπες στὸ χαμό.
Γουρμάδα δὲ γνωρίζανε, παρὰ μόνο οἱ φλογάτες,
οἱ πιὸ κοντὰ μὲ τὴ χαρά, μακριὰ ἀπὸ τὸν καῦμό.

Μὰ σὰν ἐπρωταντάμωσα κάποιο ξανθὸ Ἄγγελάκι,
σὰ συντριβάνι τῶνοιωσα μέσα στὰ σοθικά.
Κ' ἔτσι γιὰ πρώτη μου φορὰ τοῦ ἔρωτα τὸ φαρμάκι
ἔσταξε μέσα στὸ εἶναι μου· κι' ὁμως πολὺ γλυκά.

Ξένοιαστη, δόλασπρη, δόλοχαρη πρόβαλλε πάντα μπρὸς μου.
Τὸ γέλιο της μὲ γλύκαινε, κι' ἄς ἦμουν σκυθρωπός,
λύπη μικρὴ στὰ μάτια της ἦταν γιὰ μὲ ὁ χαμὸς μου,—
Ὅσο πού τὴν ἐξέχασα. Πῶς; Δὲν τὸ ξέρω πῶς.

Πάλε ή φοροτούνα μ' έμπλεξε με μιá στριγγλένια πλάση,
με μιá ύπαρξη παρόξενη. Καί τόν ύστερισμό
άγκάλιασα σá φάντασμα, πού ήθελε νά χαλάση
την ύπαρξή μου άλάκερη. Κ' είδα τόν Πειρασμό !

Τής ύστερίας κάθε ψευτιά σκάλιζε ή προσοχή μου
κ' έζησα με τής άρρωστης τούς μαύρους παραγμούς.
"Ω, πόσα τρικυμίσματα δοκίμασε ή ψυχή μου !
Σε πόσους έβυθίστηκε πικρούς ήδονισμούς !

Κι' όμως κι' αυτές οι δλόγιμες από λαχτάρες ώρες
δè στάθηκαν χορταστικές για κείνα πού ζητώ.
Και πέταξα και ζήτησα κι' άπ' άλλες μυροφόρες
τά μύρα της άγάπης τους, τόν ώριο πυρετό.

Λάγνες ή άγνές, στεφανωτές μ' έναν κισσό Σατύρου
ή μ' ένα κρίνον άχραντο καθώς της Παναγιās,
λάγνες ή άγνές ανάκαιτες περνούσαν γύρου· γύρου
οι άγάπες και μ' άγκάλιοζαν με μιάν όρμη ώς βοργιάς.

Μπουνάτσα μες στο δάρομο δè θέ νά ιδώ ποτέ μου !
Γιατί και σá συχάθηκα τις λάγνες, τις τρελές
άγάπες και σá στάθηκα νά πώ : «Τί πλήξη, Θε μου !»
έγθρα και μ' άγκάλιασαν παρθένες άπαλές.

Και ξαναγύρισε ή ψυχή και βάφτισε τή ζήση
και τήν ανάστησε με μιὰ καινούργια παρθενιά.
Κι' ώς αναστήθη κατάσπρη, τρέχει για να γνωρίση
κάθε κορίτσι ανήξερο και κάθε άγνότη νιά.

Γένομαι πότε Σάτυρος, πότε σάν άγγελάκι,
πότε Ρωμαίος με τή λεπτήν έρωτικήν όρμή,
πότε σα Φάουσι τής παρθενιάς, που γίνεται παιδάκι
τόσο βαθιά μες στην ψυχήν, όσο και στο κορμί.

Στ' άπειρο μέσα κυνηγῶ, στ' άπειρο κυνηγιῶμαι.
'Η άγάπη μυριοχρώματη μέσα μου πάντα ήχει.
Σε μιὰ Σανσάρα άτέλειωτη σέρνομαι και κυλιῶμαι.
Και θε να πάψω τόχατες όταν μου βγῆ ή ψυχή ;

ΤΟΠΟΙ

Ἰ Μητέρα μου, μὲ βύζαξες μὲ γάλα τάχα μόνο,
 γιὰ τῆς Σανσάρας μοῦδωκες τ' ἀφιόνι νὰ γευτῶ ;
 Μόλις τὰ βηματάκια μου μπόρεσα νὰ στεριώνω
 ζητοῦσα δρόμους δύσκολους μακριὰ νὰ πεταχτῶ.

Ἰ Ἀφ' τοῦ παλιοῦ μοναστηριοῦ τοὺς γκρεμισμένους τοίχους
 ζητοῦσα νᾶβγω καὶ νὰ βρῶ δρόμους στὶς λαγκαδιές.
 Μὲς στὶς ἐλιές χανόμουνα κ' εὔρισκα στίχους κ' ἤχους
 μὲς στῶν ἀνθῶν τὶς εὐωδιές, στῶν φρούτων τὶς σοδιές.

Ἰ Ἡ λάγνα φύση μὲ γητειές μ' εἶχε σφιχτοδεμένο.
 Μὰ κόχλαζεν ἡ ἀνησυχία μὲς στὴν ψυχὴ βαθιά
 καὶ γύρευα νὰ πεταχτῶ στὴν πόλη, νὰ μὴ μένω
 σὰ δέντρο καρφωτὸς στὴ γῆ. Δὲ μ' ἔκλεινε λιθιά.

Μάταια καὶ τ' ἀνθία σπάταλα πέφταν στὴν ἀγκαλιά μου,
 μάταια κ' οἱ γνώριμες ἐλιές σὲ ἴσκιό γλυκὸ καλοῦν,
 μάταια κοπέλες ἀγγιχτες ζητοῦσαν τὰ φιλιὰ μου.
 Τὶ γιὰ τῆς πόλης τὶς χαρὲς χίλιες φωνὲς μιλοῦν.

ὦ, Κέρκυρα, νοσταλγική, γλυκιὰ κι' ὀλάπαλη Εἷδα!
Ἐσὺ μὲ πρωτοβύζαξες μὲ τὶς ὠραῖες χαρὲς,
ἔσὺ μοῦ πρωτανάστησες πολιτισμοῦ μιὰ φλέβα.
Ἄστραψε ὁ νοῦς κι' ἀντίλαμψαν ἀχτίδες φωτερές.

Κι' ὅμως γιὰ νὰ ξεπεταχτῶ πάλι μακριὰ ζητοῦσα.
Μὲ χაῖδεuan τὰ κάτασπρα τῆς Τέχνης τὰ φτερά,
στ' ἀφτί μου μοῦ μουρμούριζε τῶν Σολομῶν ἡ Μοῦσα,
μὰ πρὸς τὰ κέντρα ἐσέρνομουν, κέντρα πῶς φωτερὰ.

ὦ, Ἀθήνα, σὺ μ' ἀγκάλιασες, μ' ἄρπαξες. Καὶ σὰν εἶδα
τὴν ὁμορφη τὴν ὄψη σου νὰ λάμπη ξωτικιά,
μὲ σκλάβωσες. Καὶ γνώρισα σὲ μόνη μου πατίδα,
Ἄθήνα μου, ἐρωμένη μου, σοφή μου καὶ γλυκιὰ.

Μὰ δὲ μπορῶ παντοτείνὰ στὴν ἴδια νάμαι ἀγκάλῃ.
Ὅμοια σὰν τ' ἄστρα πιθυμιὰ μοῦ σφίγγει τὴν καρδιά
σ' ἄγνωρων τόπων τὶς χαρὲς νὰ τριγυρνῶ καὶ πάλι
νὰ γέρνω στῆς Ἀθήνας μου τὴ γνώριμη ποδιά.

ὦ, μплὲ καὶ πράσινα νησιά, Παξοί, Κεφαλονιά μου,
Θιάκι καὶ Τζάντε λυρικό, σ' ἐσᾶς πετάω μ' ὄρμη.
Τοῦ Πήγασού μου τὰ φτερὰ δὲν εἶν' οὔτε ἡ λαλιά μου
τόσο ἄξια πού τὸ εὐγενικό νὰ γγίξουν σας κορμί.

Στὸν Κόρφο τοῦ Καρβασαρῶ, στὴν Πρέβεζα, στὴν Ἄρτα
πετάχτηκα καὶ χάρηκα γιὰ δεύτερη φορὰ
τὰ Ἐφτάνησα. Τὰ μάγια τοὺς τᾶδωκαν κ' εἶπαν «Πάρ'τα
καὶ σὺ γιγάντια Ρούμελη, νὰ ἰδῆς λεπτὴ χαρὰ».

Μὰ κ' ἡ ἄλλη κ' ἡ ἄγρια Ρούμελη μὲ δέχτηκε σὲ λίγο.
Στὴ Λιάκουρα, στὸν Ἐλατο, στὴ Γκιόνα, στὴ Γροβιά
βρέθηκα καὶ σκλαβώθηκα κ' ἔλεγα: «Πῶς θὰ φύγω;».
Μὰ τὴν ψυχὴ μου ἀτσάλωσα καὶ πέταξα μὲ βιά.

Κ' ἡ ἄσπρη ἀτσάλενια μου ψυχὴ, ποὺ δὲν φοβᾶται βόλια,
ἐφίλησε τοῦ Σάλωνα τὴ ντόμπρα τὴν καρδιά.
Σὲ νερομάνα γάργαρη λούστηκα στὴν Τοπόλια
καὶ στὴ Σιγδίτσα χάθηκα στοῦ ἔλατου τὰ κλαδιά.

Μὰ κι' ὁ Μοριᾶς μ' ἐμάγεψε. Κι' ἀπὸ τὸ Μισολόγγι,
μὲ τὴν τεμπέλικη ἀπαλὴ τῆς λίμνης του θωριά,
στὴν Πάτρα ξεπετάχτηκα, ποὺ μέρα-νύχτα βόγγει
ἀπὸ πολλὴ βαρειά δουλειὰ καὶ γλένια πιὸ βαριά.

Καὶ γλύστηρησα καὶ σύρτηκα στὸν κόμπο, στὴν Ἡλεία,
ποὺ σὰ χανοῦμ ξαπλώνεται καὶ νείρεται θαρρεῖς.
Μὰ ὁ Πύργος μὲ τίς κορασιῆς τίς ἄσπρες κ' ἡ Ὀλυμπία
μὲ σταματοῦν. Τὰ ρέπια τῆς σὲ κάνουν ν' ἀπορῆς.

ὦ τόποι, δένουν οἱ γητειῆς τῆς Τέχνης σας. Ἐκεῖνες
σέρνουνε καὶ τὴ δίψα μου στὴν κρούα σας ἀγκαλιά.

ὦ σὺ Ὀλυμπία, Χαιρώνια σύ, Δελφοί, Δῆλες, Μυκῆνες,
μοῦ φέρνετε γιὰ νὰ δεχτῶ τῆς Τέχνης τὰ φιλιὰ.

Κι' ὦ τόποι, ποῦ τῆς Τέχνης σας τὸ πλοῦτος μὰ κι' ἡ ἀγνότη
μᾶς φέρνουν τοὺς Βυζαντινοὺς καὶ μιὰ λατρεία δειλὴ,
κι' ἐσεῖς γοργὰ μ' ἀρπάξατε κι' ἐσεῖς μοῦ δείξατε ὅτι
κι' ὁ Ἄϊ Λουκάς μὰ κι' ὁ Μιστρᾶς καὶ τ' Ἅγιον Ὄρος κλεῖ.

Ἀθήνα, μπόχα Βοιωτικὴ, Ρούμελη, Θεσσαλία,
τόποι ξεροί, τόποι παχιοί, βουνά, τόποι ζεστοί,
Ἑλλάδα ἀπὸ τὸν Ἑλυμπο ψηλὰ κι' ὡς τὴν Ἥλεια,
σ' ὅλα μὲ σπρώχνει ἀκράτητα μιὰ δίψα χωριστή.

Καὶ στριφουλίζει μου ἡ ψυχὴ σ' ὄλες τὶς ὄριες γῶρες,
ποῦ ὁ Ἑλληνικὸς πολιτισμὸς δίνει ἄμετρη χαρὰ.

Κ' ἡ Σαλονίκη μπρόβαλε κι' ἡ Σμύρνη μυροφόρες.

Κ' ἡ Πόλη ἡ παγκαλόμορφη μὲ κράζει τρυφερά.

Ἑλλάδες ἀξετίμωτες! Μὰ πάν' ἀπ' ὅλα τώρα
στέκονται, ἀρπάζουν καὶ τραβοῦν κι' ἡ Τέχνη μὰ κι' ὁ Νοῦς.
Καινούργιοι πόθοι ἀτέλιωτοι, μᾶς φέρνουν τὴν κάθε ὥρα
πρὸς ἄλλες γῶρες μακρινές, σὲ τόπους φτωχينوῦς.

Ἐχτὲς τὸ Ἰταλικὸ τὸ φῶς, τῶν Παρισίων ἡ σκέψη,
τοῦ Βερολίνου σήμερα, τῆς Λόντρας τὸ μυαλὸ
στάθηκαν οἱ μαγνήτες μας. Καὶ ποῦ θὲ νὰ τελέψῃ
τὸ τρέξιμό μας πρὸς τὸ φῶς, τ' ὠραῖο καὶ τὸ καλὸ ;

Καὶ τῆς Νέας Ὑόρκης αὔριο, τῆς Μόσκα; ἡ ποιοῦ τόπου
θὰ μᾶς ἀρπάξῃ ὀλάξαστρα κ' ἡ γνώση καὶ τὸ φῶς ;
Ποιοὶ μέλλονται νὰ μᾶς δεχτοῦν; Μὰ μεῖς θὰ τρέξουμε ὅπου
βγαίνει τὸ νέχταρ, ποῦ ὡς τὸ πιῆς γένεσαι πιά σοφός.

Πρὸς τὰ μεγάλα, τ' ἄγνωστα, τὰ φωτοβόλα κέντρα
πάντα θὲ νὰ ριχνόμαστε χωρὶς ἀνασασμό,
τὶ πάντα θὲ γὰ μᾶς κεντᾶ τῆς σκέψης ἡ βουκέντρα,
τῆς γνώσης θὲ νὰ νοιώθουμε τὴ δίψα ὡς πειρασμό.

Πότε μαζὶ μὲ τὸ κορμὶ καὶ πότε κρεμασμένοι
στῆς σκέψης μόνον τὰ φτερά, δεμένοι στὴ γητεία,
θὲ νὰ γυρίζουμε γοργά, θὰ τρέχουμε ἀναμμένοι
ὅπου τὸ φῶς μᾶς πρόσκαλεῖ κι' ὅπου φανῇ φωτιά.

Σύρα. Ἰούνιος 1920

ΠΙΝΑΚΑΣ

ΠΙΝΑΚΑΣ

ΟΙ ΑΝΗΣΥΧΙΕΣ

Σελ.

Σφεντόνισμα	7
Ἡ ἡδονὴ τῆς μηχανῆς.....	9
Στὸ χαρέμι.....	11
«Νενικήκαμεν»	18
Παραλήρημα τῆς πείνας.....	16
Ὁ σπαραγμὸς τῆς στοργῆς.....	19
Ἡ γοητεία τῆς ψευτιᾶς.....	20
Ἡ πλήξη τῆς κοκότας.....	21
Ἡ θλίψη τοῦ Ἀθηναίου.....	22
Σύρα	23
Ἐμμανουὴλ Μαγκάκης.....	24
«Ὡς κόκκον συνάπεως...».....	25
Ὁ ζωγράφος κύριος Κ. Παρθένης.....	27
Ροδοπαίγνιδα	28
Μυκονάτικα (1 - 3).....	29
Ἀρχὴ μιᾶς ἀνοιξῆς.....	32
Σ' ἓνα ἄσκημο κορίτσι.....	33
Τρικυμιστὴ.....	35
Χορεύουνε τὰ κούτσουρα.....	36
Τέσσαρες ἐποχές.....	37
Ἐλσγειῖο.....	38

	Σελ.
Ἡ ἀγωνία τα σταρέμπορα.....	39
Στὸ Fragonard, τὸ ζωγράφο.....	41
Κάποια περασμένα	44
Λαρισινὸ	45
Πηνελόπη	46
Σαλώμη.....	47
Συνάλλαγμα ἐπὶ Λονδίνου.....	48
Μετάνοια (1—7).....	50

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΑΝΗΞΥΧΙΑΣ

Πρόλογος	59
1 ^ο Ἰδέες	61
2 ^ο Τέχνες.....	64
3 ^ο Ἀγάπες.....	68
4 ^ο Τόποι	72

Τὸ τύπομα τοῦ βιβλίου
ἐτέλειωσε τις δέκα τοῦ Νο-
έμβρη (ἀλά νόβα) τοῦ χί-
λια ἑννιακόσια εἰκοσιτρία
στὸ τυπογραφεῖο τῶν κυ-
ρίων Α. Φραντζεσκακη καὶ
Α. Καϊτατζῆ μετὰ τὴν ἐπί-
βλεψή καὶ γὰρ λογαριασμό
τοῦ ἴδιου τοῦ ποιητῆ.—
Τὴν ξυλογραφίαν στὸ ξώ-
φυλλο τῆ σκάλισεν ἐπίτη-
δες γὰρ τὸ βιβλίον ὁ Πο-
λωνὸς καλλιτέχνης κύ-
ριος Alphonse Horowitz.